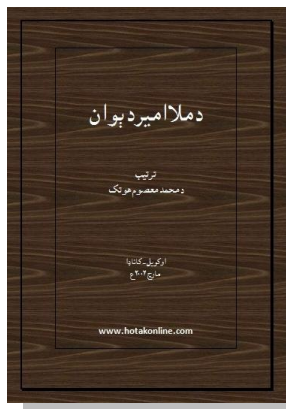

دملا امیرد پوان

ترتیب
دمحمد معصوم هوتک

اوکویل-کاناډا

مارچ ۲۰۰۲ع

Ketabton.com

www.hotakonline.com

دملا امير او دېوان يې

دملا امير د دېوان دغه نسخه ، چي ماد چاپ له پاره تياره کړه ، ماته د ۱۳۲۵ ش کال په سر کي په کندهار کي لاس ته راغله او ترکتلو وروسته يې راته خرگنده سوه چي دانسخه دارو اښاد حاجي دوست محمد پرېڅ له کتب خانې راوتلې وه^۱. حاجي صاحب مرحوم پخپل قلم ځای ځای د شاعر نوم دنوموړي خطي نسخې پرڅنډو کښلی و^۲.

دملا امير دېوان د حجم له مخي وړوکی دېوان دئ او (۸۰) غزلي او نظمونه لري خود الفبي دټولوپټيو غزلي پکښې سته. دپای پاني يې د (ياء) ردیف ته رسېدلي دي خوځوپاني يې کنډو دي. مادانسخه تر موندلوڅو مياشتي وروسته د زېري په جريده (د ۱۳۲۵ ش کال ۹ - ۱۰ گڼه) کي معرفي کړه او دهغي ليکني لنډيز دلته مکرر رانقلوم:

^۱ حاجي دوست محمد پرېڅ د سراج الملت والدين امير حبيب الله خان د پاچهۍ په دوهم کال (۱۲۸۲ ش) په کندهار کي زېږېدلی او د ظاهر شاه د پاچهۍ په شپږ دېرشم کال (۱۳۴۸ ش) په کندهار کي وفات او پخپله پلرنۍ هديره کي ښخ دئ. پلاريې قيام الدين خان اونيکه يې محمد يوسف اخوندزاده نومېدی. د حاجي دوست محمد پرېڅ پېشه سوداگري وه او د څور لسمي هجري شمسي پېړۍ په دېرشمو کلونو کي يې د کندهار د شاه بازار په ختيځه راسه کي د پوښلي چارو شمال ته د خارجي بوټونو پلورنځی درلود. حاجي صاحب په پښتو ژبه د نثر په برخه کي قلم چلاوه او بيوه غني کتابخانه يې درلوده چي د پښتو وپارسي و عربي ژبو خطي نوادريې پکښې خوندي کړي وو. دده کتابتون په کندهار کي دارو اښاد محمد حليم سلېمي (۱۳۸۴ ش مړ) تر کتابتون وروسته د خطي نسخود کيفيت او کميت له درکه مشهوره کتابخانه وه. د بايزيدروښان نوې موندل سوې رساله ، چي د علم درسا لي په نامه په ۱۳۲۴ ش کال دارو اښاد سرمحقق دوست شينواري په سريزه او سمون په کابل کي خپره سوه ، د حاجي دوست محمد پرېڅ له کتابتون څخه راوتلي وه. د حاجي دوست محمد پرېڅ زوی نور احمد پرېڅ هم د پښتو ژبي ليکوال او د طلوع افغان اخبار پر کاره قلمي همکارو. نور احمد پرېڅ په ځواني کي مړ سو (دی بايدله ارواښاد پوهاند ډاکټر نور احمد پرېڅ سره مغالطه نه سي).

^۲ زه (هوتک) دنوموړي ليک دده د کتابتون دنورونسخود کتلوله خاطر په پېژنم اوزما په کتابتون کي د حاجي دوست محمد پرېڅ په قلم داخوند دروېزه دمخزن الاسلام ځيني برخي سته چي د خپل کتابتون د يوې نسخي اود ارواښاد سلېمي د کتابتون دکومي نسخي تر مقابله کولو وروسته يې ياد اښت کړي دي. د حاجي صاحب مرحوم ليک په نسبتاً ښکلو خطونو کي راټلای سي.

د ملا امیر دیوان

ملا امیر د خور لسمي هجري قمري پېړۍ په سرکي په کندهارکي يوله هغو شاعرانو څخه و ، چي مردف دېوان يې درلود او شعرونه يې دخلکو خولته لوېدلي وو . هسي خوپه پښتنو شاعرانو کي مـورـد (امير) او (امير محمد) په نامه څوتنه پېژنو ، خوپياوړي محقق پوهاند عبد الشکور رشاد د پښتانه شعراء په درېم ټوک (۸۲۷ مخ) کي د امير په نامه يو شاعر معرفي کړی دی ، چي زموږ تـريـحـث لاندې ملا امير سره يې ځيني گډ وجوهات سته . دی ليکي : " امير په خټه پوپلزی و ، د کندهار د تلوکان³ په کلي اوسېده دده د پښتو مردف دېوان شته او د پارسو او عربي دېوانونو د لرلو په باب يې هم خبري کيږي دده ژوند د ۱۲۹۱ هـ ق کال⁴ په حدودو کي ټاکلای شو او عمر يې تر ۹۵ کالو پوري رسېدلی دی . له دېوانه څخه يې معلومېږي ، چي د ژوند وروستي کلونه يې په گرش (هيلمند) کښي تير کړي دي . "

ددغي ليکني په استناد د ((فرهنگ زبان و ادبيات پښتو)) محترم مولف هم دده يادونه کړې ده . په پښتانه شعراء کي د امير د کلام د (ی) ردیف څلور پښتو بيتونه خوندي دي . زه په غوڅه توگه حکم نه سم کولای ، چي (امير) او (ملا امير) به يوسړی وي . د (امير) په باب خو لوی محقق پوهاند رشاد ليکي ، چي ظريفه او شوخه طبعه يې درلوده . د ملا امير په دېوان کي ماد ظرافت او شوخی صريحه نمونه ونه موندله . خو د عصر او وخت نژدېوالي اود اوږده عمر تېرول او د ملا امير په

³ تلوکان د کندهار د پنجوايي ولسوالۍ مربوط کلی دی ، چي د کندهار ښار لويديځ لور ته پروت دی .
 شاوخوا يې دانگور و باغونه دي . د پښتو او فارسي ژبي شاعر او د تاليفاتو څښتن ساگزۍ ملا حسن اخوند (۱۳۴۵ - ۱۳۷۷ هـ ق) د همدغه تلوکان دی . فارسي دېوان يې چاپ سوی دی . زما (هوتک) سره يې يوه ښکلې قلمي نسخه سته ، چي د هرات د نائب الحکومه سعد الدين خان د زوی عبدالعلي خان (خان آغا ؟) په پرمابښت د ((محمد رحيم الکوزي قندهاری الاصل ساکن هرات)) په قلم ليکل سوی دی .
⁴ دغه کال په پښتانه شعراء کي ۱۳۹۱ هـ ق راغلی دی ، چي چاپي غلطی ده . دغه غلطی زما په پورتني مقاله کي ، چي په (زيري) جريده کي خپره سوې ده ، بيا تکرار سوې ده . د مقالې تر چاپ وروسته ما افاضل استاد په دې باب خبري هم وکړې او ما وعده ورکړه ، چي دغه غلطی به يو وخت سموم . دادئ اوس اووه ويشتمه د مارچ ۲۰۰۶ ع) مي خپله ژمنه پوره کړه .

دملا اميرديوان

دېوان کي د (نهرسراج ويالې) يادونه⁵ (۱) بيا هغه وجوهات دي، چي ددوی ترمنځ شريک دي. د اوسنيو ماخذونو، روايتو او دېوان څخه دا فيصله گرانه ده، چي ((امير)) او ((ملا امير)) به يوشاعروي. په هر صورت زه اوس د ((ملا امير)) په نامه د موجوده دېوان له مخي تاسي ته درېپېژنم او دېوان يې درته معرفي کوم. نوره څېړنه به راتلونکي ته پرېږدو. گوندي داسي مواد لاس ته راسي، چي ددې موضوع له سپينېدو سره مرسته وکړي.

زما د کتابتون په خطي نسخو کي د ملا اميرديوان سته، چي نوم يې ((مخبر العشق جديدي)) پرايښی دی. ديوان مردف اودپای له خوانيمگړی دی. دوروستی پاني رکاب يې (خما مقصود) ليکلی دی، چي د اکلمات دراتلونکي مخ دلومړي بيت شروع ده. نسخه پر عادي کاغذ په توره سپاهي ليکل سوي ده او دې پر بې سليقي او بېسواده کاتب کار معلومېږي. څرنگه، چي دېوان نيمگړی دی، د کاتب نوم او د ليکلو کال يې نسته. د دېوان پر څنډو څوځايه ۱۳۲۷ او يوځای ۱۳۲۸ کښل سوي دي. نه پوهېږم، چي دابه د ليکلو کال يا کلونه وي که يا؟ د دېوان ټولي غزلي اتياوو ته رسيږي او د (ی) ردیف هغه څلوربيته، چي د پښتانه شعراء په دريم ټوک (۸۲۷ مخ) کي خوندي دي، د لته نسته. که (امير) او (ملا امير) يوشاعروي، نوښايي دغه بيتونه به په هغو پانوکي وي، چي ضايع سوي دي. د دېوان پيل داسي دی:

له بسم الله وروسته. هذا کتاب مخبر العشق جديدي.

نن مشغول سه په الحمد و په ثنا په دهان کښي دي چلېږي ژبه ستا

⁵ د نهرسراج د ويالې يادونه زه پردې خبره دليل بولم، چي ملا امير په هيلمند کي هم استوگنه کړې ده او احتمالا په ((گرش)) کي.

د ملا امیر دیوان

هر بنده لــــره لازم ثنا گويي ده په قرآن کښي بيان کړي پاک مولا

++++

له دېوان څخه يې مادده د ژوند په باب زيات مشخص ټکي ونه موندل .
دامير حبيب الله (۱۳۱۹ - ۱۳۳۷ هـ ق) يادونه يې خوځايه کړې ده:

د سراج المله والدين بنـــــــه د بده ده
ملا امير دده دوعاگوۍ^۶ نه دفرنگ يم

او يا:

د پردي عـــــــمرد امير حبيب الله وي
تر سايه لاندي ناست امتيان ستا محمده
تل مشغول د قندهار پـــــــه آبادي ده
اوس مشغول په نهر سراج نهرا علي محمده
نهر سراج به خداي معمور که وخت نژدې دی
ملا امير فقير دوعاگوۍ ده هر صبا محمده

د نهر سراج واله (و ياله) په ۱۳۲۵ هـ ق کال دهيلمند له رود څخه افتتاح
سوه^۷

د دېوان د (ب) ردیف ديوي غزلي مقطع داسي ده:

ديارلس صدۍ هــــم شپږ ويشت کاله
ووتېر شوي ملا امير بيان کوي له هره باب

^۶ ((دوعاگوۍ)) بايد دوي څپې ولوستل سي.

^۷ حبيبي - عبدالحی پوهاند - د افغانستان تاريخي پېښليک - ۲۲۲ مخ

دملا امیر دیوان

دیارلس سوه شپړویشته ه ق کال دامیر حبیب الله دپاچهۍ اووم کال
دئ. له دې ټولو خبروڅخه څرگندېږي، چي دامیر حبیب الله دپاچهۍ
دوران دملا امیر د شاعرۍ د اوج زمانه ده. په دغه وخت کي دی سپین
ږیری دئ ځکه وایي:

ملا امیر په سپینه ږیره تل ژړا کړي
راشه زما پر غریبۍ وکړه پوښتنه

++++

اشعار یې دده پر علم او پوهي باندي شاهدي ورکوي. دتصوف خوا یې
درنه ده. اخلاقي شعرونه هم لري. له اشعارو څخه یې معلومیږي، چي
ملا امیر په سلوک کي دنقشبندیه طریقي پیرو دئ. دسلوک اوسیر
پړاوونه داسي بیانوي:

دوحدت له باغه درخته رابنکاره شوه
نه یې مثل پــــه زمین لکه نشتر و

.....

دتوحید ترسوزن ووزه که یکتا یې
که دوتا یې ځان یکتا کړه یک بشر

.....

محبت دخدای نــــهال پر خپل زړگي کړه
او بـــــــوه یې په چشمه د شریعت
اســــم ذات د زړه صیقل د سالکانو
تصفیه د زړه راځي پــــه طریقت
بیابه کشف و کرامات درته حاصل شي
پوشیده لــــره دا حال د حقیقت
معرفت مي شناخت دخدای پر خپل طاقت ده

دملا اميرديوان

((ملا امير)) تعريف ڪوي دم معرفت

په دېوان کي يې يوه تقريبا بشپړه فارسي غزله او خوشير وشکر
بيٽونه سته. فارسي شعريي دتيتي سويي شعردئ او خوندورنه دئ.*

+++++

+

دادهغي ليکني لنډيزو ، چي ماشل کاله وړاندي دکابل په زېري جريده
کي خپره کړې وه⁸ (۱). تردې وروسته مي ددېوان قلمي نسخه د چاپ له
پاره تياره کړه. اودتيارسوي متن يوه برخه مي (د ق ترديفه) پخپل
خط په يوه جلا کتاب کي پاکنويسه کړه اونورکارله گران هيواد څخه
دراوتلوله اسيته نيمگورپاته سو. دامتني اوخطي اصل يې له هيواده
راته زمامورکراچي ته راوړساوه اومايپاله خانه سره کاناډاته
راوړ (۱۹۹۲ع). سړکال مي دکاغذوله منځه دامتني راوايست له سره
مي وکوت اوکمپيوټري چاري مي يې بشپړي کړې اودخپلو هغو ليکنو
په تاخچه کي به يې کنبېږدم، چي زماناچاپ اثار دچاپ په انتظار
پکنبې پراته دي.

دنوي کتني په ترڅ مي لازمه وبلل داخوتيکي نورهم پرخپله پخوانۍ
ليکنه باندي ورزيات کړم:

ملا اميردمتوسطي درجې ملا ، دتيتي سويي شاعر، دلورجوش و
خروش مخلص سالک دئ اوپه سلوک کي دنقشبنديه طريقي لاروی
دئ. دېوان يې له يوڅوغلورپرتو نورټول دسيراو سلوک مسئلوتو وقف
کړئ دئ اودتصوف غامض اوپېچلي موضوعات يې په ډېرساده

⁸ دنوموړي مقالې بشپړمتن زما دناچاپه اثر "کچکول" په لومړي ټوک ۲۲ مخ کي خوندي دئ.

دملا اميرديوان

شعري بيان کړي دي. دده شعرله لويه سره هم فوق العاده ساده اوله هنري مزيتته خالي دئ اوفني کمزوري، قافيوي نيمگړتياوي اودوزن ناهماهنګۍ يې دلوستونکي مخي ته ډېري راځي، خودتصوفي اړخ زياتوب يې دشعري قابليت د نه وړتيا له امله دشعر خوند ورنګ نور هم ورپيکه کړئ دئ. ده ته خپل شعرکله کله دومره لوړ ښکاره سوي دئ چي وايي "پخته کار سالک" به يې په بيان پوهېږي (د "ن" ردیف) خو حقيقت دادئ چي دده په شعري مفاهيم بيخي په ساده پيرايه کي بيان سوي دي. شاعرتۀ دسيروسلوک او طريقت پرورشوباندي ځان "بالغ" ښکاري اود "دستار" ترلومۀ لري (د "ع" ردیف) خو ځای ځای بيا پخپله ورته ځان "نا قابل" ايسي (د "ف" ردیف). شاعر دسلوک دلاري خطرات هم له پامه نه دي اچولي اود آيات وحديث په استشهاد وايي چي په طريقت تربل هر مسلک د "ملحدی" خطرۀ ډېره ده (د "ه" ردیف). دی دخطر ځای هم دخپلي تجربې اوپوهي له مخي نويو سالکانوته وربښي (د "ن" ردیف).

شاعر غواړي دځينو کلماتو په راوړلوسره خپله تواضع اوانکسار تمثيل کړي اود ځان له پاره د (کمينه، دون همتۀ....) کلمات کاروي خو ددغو کلماتو مروجي معناوي د عجزو انکسار ښکارندويي نه کوي، بلکي استعمال يې دلاسه لاد شخصيت ددرناوی پله سپکوي.

دملا امير په دېوان کي ديولټ تاريخي پېښويادونه سوې ده چي مايې دلومړي وار معرفۍ په ليکنه کي مثالونه راوړي دي اوتاسي يې يوه برخه وړاندي ولوستل (دسراج الملت والدين امير حبيب الله خان، دکندهار دنايب الحکومۀ يادونه اودنهرسراج دويالې دکيندلوکار). ددې پر څنګ دی وطن ته دروسانودراتګ خبردارۍ اودهغوپه مقابل

دملا اميرديوان

کي دغزا او جهاد هڅونه کوي (د * و * ردیف) چي مادهمدي متن په
(۶۱) مخ (۱) حاشیه کي تبصره پرکړې ده.

دملا امير شعري ژبه په عمومياتو کي دلويديځي لهجې ځانگړتياوي
لري او په خصوصياتو کي بيا دهيلمندا وروژگان دشاوخوا پښتنو ژبه
تمشيلوي. دی ځای ځای د شعري اړتيا له اسبته د کلماتو وروستي
حرکتونه غورځوي او نعمتونه د نعمتون په شکل کارې.

داوه هغه ټکي چي يادونه به يې دملا امير د شعريه پوهېدلو کي مرسته
وکړي.

محمد معصوم هوتک

اوکويل - کاناډا

۲۷ مارچ ۲۰۰۲ع

دملااميرديوان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نن مشغول شه په ————— الحمد وپه ثنا
 په ده ————— ان کښي دي چلېږي ژبه ستا
 ه ————— ربنده لاس ته راځي د ټاکنو په
 په ق ————— ران کښي بيان کړي پاک مولا
 صد درود و د صد ————— سلامه دي انعام وي
 له ما خ ————— واره امتي پر خپل پېشوا
 هم پر آل هم ————— پر اصحابو دده باندې
 هم پ ————— رواړه گذشته و و انبيا
 که ظاهر ————— رباطن الف شوې مردانه يې
 په لباس د (ج) په پټ شي س ————— رتپا⁹
 که د (ز) نسبت دي و ک ————— و خپل نفس ته
 پردغه ————— تقصير همېش ک ————— وه ژړا
 ښه محکمه پيال ————— نوش د قناعت کړه
 بې صبري ده بدبختي ل ————— وويه بلا
 شفقت د فقير و ع ————— ظ و نصيحت دی
 زياتي نه ل ————— ري قدرت د ضرب پر چا
 را ش ————— و نيسه محکم دربار محکمه¹⁰
 خان ورگ ————— کړه په مجلس دا وليا
 هر گناه ل ————— ره زنگونه پر زرگي دي
 آئينه د زړه ل ————— ه زنگه کړه صفا
 که صادق يې يک بيني يک جهتي کړه
 د توحيد پر لار ت ————— لای نه شي دو بين بيا

⁹ سرتپا = سرتپا

¹⁰ دانيم بيتي کټ مټ وليکل سو

د ملا امیر دیوان

گمراهان د زمانې تر حساب تېر دي
(ملا امیر) کناره شه له هر چا

که ساقی راکه جامونه دکـــوثریا
په کارنه لـــرم دنیاو سیم و زریا
هست می ستا په هست موقوف ده فضل و کړې
پر خپل هست باندي دهست و کـــره نظریا
په نظر دکامـــلانومی منظور کړې
معتکف دي د درباریـــم هم د دریا
ممکنات چي رب پیدا کـــره په قدرت خپل
دا هـــمه دي نښاني د پیغمبریا
هیڅ د حسن سیال (بې) نشته په دنیا کښي
سیالي نه که ستا لـــه رنگه شمس قمریا
چي پیدا یې ستا لـــه رویه کل اشیا کړه
پاک الله پرتا عاشق ، تې¹¹ کړې اظهریا
و دیدن ته دي محتاج شـــاه و گدای دي
که روزي می ستا دیدن شي پـــه محشریا
زه چي مست وړندان لـــه د زمانې یم
د پرستان رندان لـــه دي ستا د دریا
عشق دي هسي سرگردان کړم په عالم کښي
نه پوهېږم پـــه خپل نفع و ضرریا
بې صبري می شوه غالبه ستا پـــه عشق کښي
قناعت پیاله که را کـــرې پقدریا
دهجران په اور می لـــه سیخه صنمه
(ملا امیر) که مـــفرح کړې په نظریا

¹¹ تې = ته یې

دملا اميرديوان

صدقـه شه صدقـه شه دل و جان زما
تـرديدن و تـرديدن دخيل جانان زما
يـوديدن و عاشقـانـولـره بس ده
همبـشه دوى ثنا خـوان دي دـخوبان زما
منتـظـر و رتـه و لاږدي بې اختياره
كـه مـعـمـور شي په ديدن دگل ريحان زما
نـه لـه سـترگـو غاښـېږي نه په سترگو برابرده
لار د عقل نشته چي څرگنده شي سبحان زما¹²
هـيـڅ تـعـلـيـم و عاشقـانـو و تـه نه شي
دواړه كـونـه دي پرې ايـښي پر جانان زما
شـابـس شـابـس د عـاشق پـر هـمت باندي
چي يـك بـين شـو يـك جـهـتـه پـرمـيدان زما
(ملا امير) غـريـب د و بـين دئ تې¹³ يـكـيـن كړه
رـب كـريـم د هـم رـحـيـم د هـم رـحـمـان زما

چي طالب شـوم د مـطـلـوب
په كـال سـلب شـوم مـسـلـوب
هـسـي رنـځ را بـانـدي را غـي
په مـثـال لـكـه اـيـو ب
د عـشـق د ارنـگ سـخـتـه زورده
بې بـصر كـي¹⁴ عـشـق يـعـقـوب
كـه مـعـشـوق هـر خـو جـفـا كـړي

¹² ددې بيت څپې د غزلي دنورو بيتودڅپو پر پرته زياتي دي.

¹³ تې = ته بې

¹⁴ كـي = كړئ

دملا اميرديوان

وعاشق ته وي مرغوب
عاشقان چي هميشه ژاري
بهماران دي په مقبول
له دي رنځه به روغ نه شي
بي دي داره د محبوب
د عشق هسي غالب کار ده
خوار عاشق کاندې مغلوب
پخته کار عاشق هغه ده
چي خپل عشق کاندې محبوب
که مخلوق ته عشق ظاهر شي
بڼه يې نه بولي کتب
ربه عشق مي پوښيده کړي
هم پر شوق هم پر غروب
له نقصانه عشق نگاه کړه
نفس حاضره پر شمال هم پر جنوب¹⁵
ملا امير غريب بيان کوي له عشقه
په مثال لکه مرغه اخلي حېوب¹⁶

له کماله پيال له نوش که په شتاب
پرهېزي شه له گنا که اجتناب
خپل باطن کړه پاکيزه له هره حېثه
خان لايق کړه چي منظور شي دا حباب
بعضي خلک په ظاهر ډېر آراسته وي
په باطن کي خباثت وي بي حساب

¹⁵ دانيم بيتي څلور څپي زيات دي

¹⁶ حېوب = داني . جمع يې حېوبات دي

دملا اميرديوان

بعضي خلگ په باطن سم آراسته وي
 په شريعت¹⁷ وي هم ملامت هم په کتاب
 دغه دواړه نقصاني په آخرت وي
 چي حاضر شي په ميدان د سوال جواب
 بختور ده چي ظاهر باطن (بي) دواړه¹⁸
 برابر د شريعت شوه د وهاب
 راشه ټينگ پر شريعت شه که دانا بي
 په شريعت به مفتوح شي د جنت باب
 که خراغ د شريعت خدای په لاس درکړي
 وښه نور ته بي عاجز ماه و آفتاب
 هغه څوک چي ردوي حکم د شرع
 خلاص به نه شي د دوزخ د سخت عذاب
 پټ پنهان له خپله خدایه مشغولا کړه
 د صديق د سيني بوی تئ¹⁹ د کباب
 کاملان مي غوصان د عشق د بحر دي
 ځان جهان وځني هېر غرق په درياب
 پيروي د کامل وکړه که صادق يې
 زموږ په لاس ده د قرآن محکم تناب
 ديارلس صدي شپږو بشت کاله وو تېر شوي
 ملا امير بيان کوي له هره باب

که وصال د جانان غـ____واړې په قيامت
 په اخلاص وپـ____ه تصديق وکړه طاعت

¹⁷ شريعت دلته د عوامو په شان دوه څپه بيز بايد ولوستل سي.

¹⁸ اصل: هغه بختور ده چي ظاهر باطن دواړه

¹⁹ تئ = تلئ

دملا امیردیوان

په مجلس د دلبران سوبه ورگډه شي
 که دې ترک کړد د ننیاز بې وزبنت
 بې بـقاده داد نـیاهیڅ باور نشته
 پـه مثال لکه تېز باد ځي پـه سرعت
 پـه دنیا پسي هـلاکه زمانه ده
 ابلیس کاندې حـرص غالب تر قناعت
 دانایان مي دي مشغـول دیار په مینه
 پروانه که د دنیا پـه زیان کثرت
 اولیاء خـدای نازولي پـه دوه کونه
 ښه دیدار به ور عطا کـړي هم جنت
 توکل مو پر خپل خـدای زموږ مومنانو
 بې لـه خـدایه تکیه نشته دراحت
 ښه تـقوا و همت خوی د مسلمان ده
 د شیطان تابـعان ډک پـه خباثت
 امان را کـړي د ابلیس د بده خوښه
 دده خوښی ده گـمراهي بل فضیحت
 مقصود ټینگ کـړه سوا پر پرده²⁰
 رضا جوۍ شه د ښه خـدای هم د حضرت
 محبت د خدای نـهال پر خپل زړگي کړه
 اوبـوه بې پـه چشمه د شریعت
 اسم ذات د زړه صیقل د سـالکانو
 تصفیه د زړه راځي پـه طـریقت
 بیا به کشف و کـرامات درته حاصل شي

²⁰ د انیم بیټی څلور څپي کم دي.

سوا = ماسوا. او ماسوا د خدای تعالی له ذات پرته نور موجودات او مخلوقاتو ته وايي (غیاث)

دملا اميرديوان

پوشيده لــــره دا حــــال د حقيقت
تــــر عرش پــــورته دي او يازره حجاب
داخل كېږي عا ر فــــان بلند همت
معرفت مي شناخت د خداى پر خپل طاقت ده
(ملا امير) تعريف كــــوي د معرفت

خوار عاشقه معشوق گوره كه لري استقامت
نن دي وار دئ كه پوهېږي د قرآن په تلاوت
عوام خلق دي مجلس د علما و فقرا كړي²¹
له تاثيرې²² پيدا كېږي تــــوانگري و قناعت
كه راه روږې ســــم پر لار د شريعت شه
رهروي بې شريعته دئ سالک له²³ قباحت
ملحدان په زمانه كي هسي ډېر دي
هيڅ خبر په شرع نه وي نه په ترك د جماعت
موحدان مي مستقيم همېش پر جماعت وي
له ښه خدايه وي ترسان هم له عذاب د قيامت
په لباس د حلم پټ شه سر تر پايه
د حلم لباس دئ هر مومن له مرتبه د شرافت
حلم خوى د انبيا و اوليا دئ كه خبر يې
قه ر غصب خوى د شيطان دئ نه دئ خوى د ولايت
غافلان د ياره ذكره، نقصاني په دواړو كونو
عاشقان صفت گويان د دلبرانو په دنيا هم آخرت
كه تر عرش و كرسي لويه دي سينه شوه

²¹ اصل: عوام خلق دي مجلس د علما و فقرا كړي په هردم.

او تر لاندې بيا ورته كښلي دي: د عالم مجلس كوه كه ته دانا يې

²² له تاثيرې = له تاثيره يې

²³ سالک له = سالک لره

دملا اميرديوان

سوا الله به هسي غرق سي لکه فرعون هم جاهت²⁴
(ملا اميره) پر عمل هيڅ تکیه مه کړه فضل غواړه
دغه لوی فضل عظیم دی چې يې درکړه د ايت

د خوبانو سردار تئ²⁵ پاس پر اسمان خوت
تبر تر عرش و تر کرسی پر څښتن گران خوت
چي مشغوله پسه صلوت طيبات شو
هرگفتن يې درمرجان تر بنه دهان خوت
د امت غم يې زرغون پر پاک زرگي و
هېر يې نه و چي دربار ته د سبحان خوت
پر دربار د حق تعالی يې قدر وېر دی
ورېځېلئ يې امت ناز يې چلان خوت
گفتگوي د گوي مگوي يې سره و کړ
گوي بيان د شريعت دين يې روښان خوت
د مگوي خبري پتي له هر چا دي
پاک حبيب رب منع کړئ وېر يې زيان خوت
طی شوه نه فلک اتلس کاله يوه شپه وه
بې مثاله بنه مجلس د دوی تر ميان خوت
پنځه فرض لــــمونځونه شب و روز شول
که چا ترک کړه آخرت لري²⁶ تاوان خوت
پنځه فرض²⁷ چي ادا پسه جماعت شي
خدای رسول به شي راضي دی په ښکان خوت
مومنانو امر ونهی ټول پر خای کړی

²⁴ جاهت:

²⁵ تئ = تلئ (د کندهار کړدود)

²⁶ لرې = لره يې ، ته يې

²⁷ فرض کلمه دلته دوي څپې بايد ولوستل سي .

دملا اميرديوان

نصیحت د (ملا امیر) پـــردل و جان خوت

زموږ و تا ته دی سوالونه یا مغیث²⁸
 له تا غواړو ډک جامونه یا مغیث
 حاجتمند درتـــــــــــــــه ولاړ دي بې شماره
 فریاد رس یې، له تا غواړي حاجتونه یا مغیث
 حاجت زما ده ستا رضا پـــه دواړو کونو
 د رضا دي طلبگار یـــم په عمرو نه یا مغیث
 هیڅ مقصود مې په ظاهــــــــــــر باطن بل نشته
 ستا رضا ما خلاصوي له هر غمونه یا مغیث
 ربه قطع انتظار د خــــــــــــوار عاشق کړې
 رحم و کړه دیدار و کړه ته پر و کړه کرمونه یا مغیث
 هر عــــــــاشق چي وي صادق په محبت کښي
 تر چشمانو یې خو ناب وهي موجونه یا مغیث
 و خپل یار ته سل نظره د عاشق وي په هر دم
 یو نظریې ستا دوا دئ د زخمونه یا مغیث
 رد، قبول دواړه مــــــــــــوقوف ستا په رضا دي
 و بنده ته څه معلوم دي ستا حکمونه یا مغیث
 مومنان مې مقبولین په دوه جهان کښي
 د تقوی توکل ډېر دي اجر تــــــــــــونه یا مغیث
 ښه خلعت خدای د ایمان و مــــــــــــوږ (ته) را کړئ
 موږ پر دا خلعت همېش کړو شکر تونه یا مغیث
 پاک قرآن دي راستولئ لــــــــــــوی انعام ده
 پکښي ډېر د حل حرمت دي بیانونه یا مغیث
 زموږ ایمان پر پاک الله هم پر قرآن هم پر رسول ده

²⁸ مغیث (دیمیم په پېښ) فریاد رس، هغه ذات چي فریاد ورته کېږي

د ملا امیر دیوان

د (ملا امیر) پر زړه ډېر د عشق داغونه یا مغیث

په کـــوڅه کي دي ولاړ دي رقيبان کج
همېشه راتـــه قـــهر يري غمازان کج
جنگ جـدل مي له خپل نفسه شب و روز ده
بل پـــر خنګ راتـــه ولاړ ابليس شيطان کج
په خپل فضل دي اسباب د جـــهاد راکړ
په اسم ذات ســـره و هـــمه کافران کج
د مومن زړه مي تـــر عرش عظيم لوی ده
اته برجـــه پر ولاړ د بنـــمن حيران کج
روح بادشاه عـــقل وزير ده که يې گوري
نفس شيطان ورتـــه ولاړ دي پر ميدان کج
بنه تقوی و همت و کـــړه مدت ورکړه
اته برجـــه کـــړه محکمه له نقصان کج
بيغمي هيڅ پـــه کار نه ده د د بنـــمن دار له²⁹
د جـــرس په شان بيدار شه هم نالان کج
که غافـــل شوې له طاعته له اذکاره
و بېر بړه لـــه دوزخه لـــه نيران کج
محکمي دا اته برجـــه په طاعت وي
د غافـــل روح (مي) بندي ده د شيطان کج
سنگـــدلان چي بې ديني که سبب دا ده
د معصيت په رنگ يې رنگ ده دل و جان کج
هغه څوک چي توبه گار شي زړه يې پاک شي
رب غفور ده هـــم رحيم ده پر عصيان کج
هر مومن چي توبه گار د ما مضي³⁰ شي

²⁹ له = لره

د ملا امیر دیوان

له آينده و ځان ساتي له هر زيان کچ
اول ځان ته نصيحت کړم بيا و بل ته
(ملا امير) بيان وکړ³¹ د هر توان کچ

عاشقان سينه سوزان غواړي قدح
و دربار ته دي ولاړنـالان گريان غواړي قدح³²
هر عاشق چي دهجران تر مقام تېر شي
گويانو شو پيدا، وایم نشر³³
بې صبرۍ راڅخه هېر صبر سکون کړ
اوس له ډېرې تلوسې شوم سينه شرح
په باطن کي درياب په جوش خروش ده
پټ پنهان³⁴ يم پکښې غرق زه يم فرح
خامکاران دي زيانکاران تر هغه وخته
چي تمیز ورمعلومېږي د نيکۍ هم دا قبح
چي آهن رنگه جوش ونه که په اور کښي
يوه کيلي کله جوړېږي چي به قلف شي په افتح
که د عشق په اور کښي نفس سوخته پخته کړي
د زړه نوره دي شي پورته کل زمين کاندې اوضح
شریعت درسول باغ زه يې باغبان يم
(ملا امير) بې ډنگوي هم په ضمني هم په صرح

د فراق زهرمي نوش کړي زړه خوله تلخ

³⁰ ماضي: تېرسوی وخت

³¹ وکړ - وکړئ

³² دا غزل ډېرې قافيوي نيمگړتياوي لري.

³³ نشر: يوازې نظم دی، چې د هلك د زېږېدلو پورې وخت د خوشالۍ په خاطر په ډله ييزه توگه ويل کېږي.

³⁴ اصل: پټ پنهم؟

دملا اميرديوان

زمـامـزاج شـو هـفته بيـي لـکه دبلخ³⁵
 ستا وصال زمـادوا د هـر مرض ده
 پـه کار نه لـرم دوا دهندا و جلخ³⁶
 دو وصال کوخه دې کوخه دي خلاصه جانانه
 رقيبـان پـه مـخه راغلل لکه ملخ
 اوس حيران يـم چي پـر کمه به تـبر بـرم
 لار به خلاصه پـه غـره شي که پـه سلخ³⁷
 هـسي گـرم ده بازار د عـاشقانو
 سـو ربه نه شي د سياه بندي به يخ کلخ³⁸
 و عـاشق ته بيـي ژړا پـه برخه ورکړه
 تل بـه ژاړي چي پـه زړه بيـي خنجر خرڅ
 هر گياه مي پـه باران خوشحالي کاندې
 (ملا امير) ده ډېر خوشحال په برف پرځ³⁹

مـو رو پـلار و تـه هـيڅ مه ووايه پوچ
 مـر تبه بـه دي کـمتره سي ترمچ
 پاک سبـحان بيـي بيان کـړي په قرآن کـښي
 دوالدي نودئ حق ډېر وباسـه غچ
 بيامي حق داسـه تاذا نـوده بيـي شمـاره
 نـه مـه محکم بيـي تـينگـوه لکه سپين گچ
 بيا حقونه پـر هر چا د علـما و

³⁵ وايي دبلخ هوا يوه هفته سره بله توده وي. دلته دغه ټکي ته ضمني اشاره ده.

³⁶ په اصل کې (جلخ) ته کښلي دي: نام وطن است

³⁷ غره د مياشتي لومړۍ ورځې ته او سلخ د مياشتي وروستۍ ورځې ته وايي.

³⁸ په اصل کې (کلخ) ته کښلي دي: سردۍ سخت

³⁹ اصل: فرخ. خوځنگ ته يې بيا ورته کښلي دي: فرخ شبنم راگويند. شبنم ته خوپه پښتورپځه وايي اولدته يې دشعري ضرورت له امله (پرخ) ليکلی دی.

دملا اميرديوان

دنبی میراث بی وړی دی پـــه پچ
یو مومن پـــربل مومن لـــري حقونه
ښه محبت سره کـــوئ شیطان که تچ⁴⁰
له کفارو بـــه همېش منازعـــه کـــړو
له کفارو ســـره دی زمـــو وږد دین غچ
که خپل شیخ که دبل شیخ ته دست بوسی کړي
تاله فیض وبرکت لاس بی کـــه مچ
تر کـــوه خپلـــه رضا دبل دپاره
دمومن وزړه تـــه گـــوره نه بی لچ
(ملا امیر) فقیر که هـــر خو نصیحت کړي
دانایان خدای پـــوهولي د جاهلوده خوله وچ

که مـــرگی در لـــره راغی ژوندون هیڅ
که وصال در لـــره راغی بېلتون هیڅ
دانایان پـــه قیل وقال ډېر خوشحالېږي
وجاهل ته قیل وقـــال مرگ ژوندون هیڅ
که طاعت دې پـــه مثال ریگ بیابان شي
په ریاب بـــه شي برهم لکه گلون هیڅ
ځان صدف رنګه صفا کړه پـــه دریاب کښي
بې دریابه سنگ کلوخ هم سفالون⁴¹ هیڅ
در قیمت دی پیدا کـــړی پـــه خپل صبر
بې قیمت پيسې ډېر لـــري دمیسون⁴² هیڅ

⁴⁰ تچ: دغوزارېدلو، لوېدلو آواز (پښتو پښتو تشریحي قاموس). دلته به دغوزاولوپه معنا راغلی وي

⁴¹ سفالون = سفال = کودري

⁴² میسون: په معنای پوه نه سوم. ښایي دمسیون = میسو = ښاغلی اړول سوی شکل وي. دشاعریه وخت کي ځیني اروپایي اصطلاحات (انګرېزي او فرانسوي) افغانستان ته رسېدلي وه.

دملا اميرديوان

دمجنون د عشق خبري چي باقي دي
 ځني ورک ځان وجـهـان وهم سکون هيڅ
 که مجنون غـونـدي صادق يې نن دي وارده
 دليلی د وصال غـمـ خوره نور غمون هيڅ
 هر عاشق په خپل معشوق پسي مجنون ده
 که معشوق وفا ونه کړه شـوـاـخون هيڅ
 که عاشق يې پيروي د پاک قرآن کړه
 بې له خدايه بې رسول له نور حبون هيڅ
 (ملا امير)⁴³ چي همېش ژاړي مراد يې ته يې
 بې له تادي تـوـل باطل واړه سمون هيڅ

د مخلوق پـه صفت مه شه ارجمند
 گمنامي کـړـه چي دي رب کاندې پسند
 که هر څو لږ يذ طـعام و خورې بې ياره
 هيڅ به درنه کړي په خوله وزړه کښي خوند
 په مجلس کښي داشرافـوـنبه ادب کړه
 خبردار شه چي اواز نه کـړـې بلند
 حرکات و سکنات که کلمات وي
 په ادب کښي احتياط کړه که يې هوشمند
 بند و بست دا آخرت کړه که دانايي
 په کار نه ده د دنـيا پر بست و بند
 پر دنيا بـه پاته نه شي هيڅ وگـړـي
 که دمت حکم پـرـوشي دخـاوند
 د طاعت دي خدای درکړي اسبابونه
 نفس بندي کړه د طاعت په لوی کمند

⁴³ اصل: ملا امير محمد . مادوزن د وارنۍ له خاطره ونه کښي.

دملا امیردیوان

خان محکم کـــر په دخپل رب و بندگۍ ته
 په عقبا بـــه نیک و بد شي درخـــر گند
 بد بختۍ غلبه کړې پر هـــر چاده
 (ملا امیره) خـــان ساته له مکر و پند⁴⁴

خوک بندمه شه د دنیا پـــه زیان و سود
 خپل دلبر لـــره ورتگ تاله بهـــر بود
 پایمال کـــړې عاشقان جـــفاد ترکو
 زه پایمال یم هـــم اسیریم هـــم مفقود
 محصل د مـــرگ که در شي سهل کار ده
 نه چي درومي ترا ســـمانه د عشق دود
 بې وصاله خـــه ژوندون بندگي نـــه ده
 دو وصال دپاره رډه ســـر پر سجود
 که د عـــجر بندگي کـــر په خدای قبوله
 ستادرون به شي خوشبوی تـــر لونگ عود
 په هـــر غـــم پسي بنادي ده آیات گوره
 پاک خلیل شو په امان غـــرق شونم رود
 ســـود له خدایه زیان له نفسه پیدا کړې
 په سبب د نفس هـــلاک شوه عاد ثمود⁴⁵
 سخته روځ د آخـــرت زموږ پـــه مخه
 اوس باید ده دي استـــغفار ویل د درود

⁴⁴ په دې نیم بیتي کې (پند) د نصیحت په معنانه دئ راغلی، بلکې (مکر و پند) دواړه اصطلاحاً د چل و فریب په معنا راغلي دي.

⁴⁵ اصل: په سبب د نفس هلاک شوه عاد یان هم ثمود.

عاد و ثمود: عاد د سام بن نوح (ع) له نسله وه. د دوی له پاره خدای تعالی هود (ع) وروڼه خودنافرمانۍ له اسیتته د باد په توپان هلاک سول او ثمود د حضرت صالح (ع) امتیان وه. وایي دوی د نافرمانۍ له امله ټول و سوځېدل.

دملا اميرديوان

شب وروزده کوچ وباردنبـونـيا زمنو
لکه کوچ کـوي سحاب پـه بهارزو
دغج جهازراته جوړ کـړی خپل دلبرده
نه پوهېږم چي به ووزم که به غرق شم په کېود⁴⁶
وجودي وحدت⁴⁷ مـقام پـرمـنـصـوراغی
ځني ورک فرق دواجد هم دموجود
خـوار بنـده ده درمانده په دوه جهانه
(ملا امير) بيان کـوي خدای يې مقصود

دلبرياري کـړه ټينگه تـر پـولاد
ځان يې يار کـړه په زاري و پـه فرياد
تر کـوه خپله رضاد يار لـه پاره
پـه يوه نظـر بـه تا کاندې اوتاد⁴⁸
ودلـبرته دي معلوم ظاهـر باطن ده
که تاريخک وي که صفاوي که کساد⁴⁹
هـر سرسـری چي دپاکانو مجلس غواړي
ځان دي پاک کـړي له هر خبته له فساد
هـره درخته چي شيرينه وي په باغ کښي
پر مالک يې قـدر د پروي تر شمشاد
که څـوک وکاندي نظـر و حقيقت ته
بې له خدايه نـور مقصود هـمه برباد
غـيرو باسـه له ميانه پـر لار سم څه

⁴⁶ دانيم بيتی دغزلي تر بحر څلور څپې زيات دي.

کېودته يې په اصل کي کښلي دي: درياي کېود

⁴⁷ اصل: دوحدت وجودي.

⁴⁸ اوتاد دخدای ددوستانو يوه ډله ده اودنړۍ په څلور وگوتو کي تصرف لري.

⁴⁹ کساد: هغه څه چي ناروا وي، يارواج ونه لري يا يې خريدار نه وي (غيث)

دملا اميرديوان

په وصال به به يې معمور شي په خپل مراد
د دنيا په جابه دي هيڅوک غلط نه شي
گاهي سپوروي پسرسمند گاهي افتاد
هغه تخت چي په هواد سليمان تي⁵⁰
خو آخر زير زمين شو يو بې بنياد
ابراهيم بن ادهم چي خداي باد شاه کړ
بيا يې ترکه کړه دنيا په دين شونډاد
هر مومن دئ مبتلا په دوه مقصوده
يو ناقص ده بل کامل که لري ياد
د ناقص مي دئ دنيا، کامل ايمان دئ
ته کامله ټينگوه ناقص نامراد⁵¹
کاملان چي جستجوي د آخرت کړي
نيک عمل يې دئ توبه دلاري زاد
اول خان ته نصيحت کړه بيا وبل ته
(ملا امير محمد) ژاړه په فرياد⁵²

کلمه مي ده ويلې ما پرتا محمد
چي له رويه دي پيدا شو ده دادنيا محمد
(وه) راغلي ډېر دينونه تر تا وړاندي
ستاد دين محکمي تېره تر هر چا محمد
نه زمين ونه اسمان نه عرش و کړسي
امکان نه لري چي بره شي تر تا محمد
خداي درکړي بلندي په دواړو کونو

⁵⁰ تي = تلئ

⁵¹ نامراد ته په اصل کي ليکلي دي: بي فايده

⁵² اصل: ملا امير محمد ژاړه په زاري وپه فرياد

دملا اميرديوان

له اوله يې پيدا کړه لويي ستامحمد
 ته سبب يې دهـمه مسيباتو
 رب سبب کړې دهـمه واروسوامحمد
 ستاگرهـرېوان به ټينگوم پاکه حبيب
 ستاگرېوان مي شـريعت مصطفامحمد
 د وحدت په زمـانه کي تـوره شپه وه
 تاريخه شوله زايله چي دي نورکړه تجلامحمد⁵³
 چي پيدا کړ پاک سبحان نور د حبيب خپل
 د معشوق يې انعام درکړئ ياک مولا محمد
 ته د غيـبو خـزانـه وې پـه وحدت کـنـبي
 له وحدتـه رابـيرون شوې پردنيا محمد
 مـابـنده لـره لازم چي تل شاکريم
 چي مشغول يـم په ثنا و صفت ستامحمد
 اميد و ارد شـفاعت د پاک رسول يم
 که شفيع شو⁵⁴ (۲) مابه خلاص کړي له گناه محمد
 پـه رحمت سـره بللی پاک الله دئ
 رب بادشاه کړئ د جـمله ووانبيا محمد
 يـولک خـيرويشـت زره دي لـنـکـرو مقرر
 ته د ټولو هـم سردار وې هم بادشاه محمد
 ستا په دين سرې⁵⁵ منسو خـه کل اديان کړه
 ستار ب مرحوم کـړي په رشتيا محمد
 ډک روى د زمين و لـه غـفلـته يا سروره
 ستاد دين روښنايي شـوه ترعرش بالا محمد

⁵³ دانيم بيتي د غزل تر نور و بيتو څلور څپې زيات دي.

⁵⁴ اصل: که دی شفيع شو

⁵⁵ سرې = سره يې

دملا امیر دیوان

عارفان چي رسېده که ولا هـوت ته
 دغه فیض وبرکت هـمه دئ ستامحمد
 له عـدمه چي وجـود د هـستی راغی
 ستاله هسته راپیداشـوه کل اشـیاء محمد
 سـرچشمه یې د جـمله وومـخلوقاتو
 ته آبخـوریې دا عـلی و دادنا محمد
 عالمان دي وارثان دین پـه روښانه
 تـرقیامته ستاد دین دي خیرخواه محمد
 کافران مي تورزاغـان مخونې⁵⁶ تورو
 نه ښاییرې چي به گډ شي په باغ ستامحمد
 ربه روی د پاک نبي زه خـوار عاصي يم
 عفوه غـوارم معتکف ستاد درگاه محمد
 خدای لوی کړی په لویي ترهـر مخلوق یې
 هـم ترعرش هم ترکـسي هم ترسما محمد
 زه فقیر خـواريم دوعاگـوی دمـسلمینو
 هـم دواړو علما و فقرا هم اولیا محمد⁵⁷
 په توحید کښي مي صادق کـړې ستا په مینه
 (ملا امیر محمد)⁵⁸ دي غلام ده هم گدا محمد
 محمد اسم محضه زمـور د نبي ده
 پـه نگین کښي نـوشته دانـبیا محمد
 دهرمون پر زړه مرقـومه کلمه ده
 (ملا امیر) غـریب ده ولي وار خطا محمد

⁵⁶ مخونې = مخونه یې

⁵⁷ دانیم بیټی هم دنورونیم بیټیوپه پرتله څلور څپې زیات دئ

⁵⁸ دلته باید (امیر محمد) ټول درې څپې ولوستل سي.

دملا اميرديوان

تخت و بخت زموږ د بادشاه دې برقراروي
 په سراج الملت والدين ده مسما محمد
 ډېر دي عمرد امير حبيب الله خان وي
 ترسايه لاندي يې ناست امتيان ستا محمد
 ربه اباد نائب صاحب لــــري ترډېره⁵⁹
 اخلاص كښ ده د پيشوا هم د بادشاه محمد
 تل مشغول د كندهـــــــــــــــــاريه ابادي ده
 اوس مشغول په نهـر سراج نهـر اعلی محمد
 نهـر سراج به خدای معمور كه وخت نژدې ده
 (ملا امير) فقير دوعاگوي ده هر سبا محمد

كه له ياره پـــــــــــــــــرياراشي د وصال كاغذ
 پرچشـــــــــــــــــمانو قبلوي د خان پايمال كاغذ
 كه عاشق لــــره يې خط د قتل راشي
 و عاشق ته معلــــــــومېږي ډېر د خيال كاغذ
 د منصور چي عشق صادق و حال يې گوره
 پاس پر سردار خندان ورك و جنجال كاغذ
 پايبوسې دي سخته گـــــــــــــــــرانه ده صنمه
 زه به نسمة⁶⁰ و مخ تـــــــــه ستاد فال كاغذ
 نادیده پـــــــــرتامين شـــــــــومه جانانه
 راستولي دي خپل دوست له⁶¹ د جمال كاغذ
 كه مي سرو مال برهم شي ستا په مينه
 (ملا امير) مي نه غواړي د سرو مال كاغذ

⁵⁹ له نائب خڅه يې مراد د كندهار د هغه وخت نائب الحكومه سردار محمد عثمان خان دئ.

⁶⁰ نسمة = نيسمه

⁶¹ له = لره

دملا امیر دیوان

امتي يــــم دني خــــير البشـر سرور
ستادربار کښي تــــر هر چا ده معتبر سرور
له خپل نــــوره پيدا د حبيب نــــور کي
بيا پيدا ده له نور شمس و قــــم سرور
ناسوت پت و د غفلت پــــه تاريخه کښي
ستا پــــه نور سره روښان کوه و شجر سرور
تــــراول اولين ده تر آخــــر آخــــرين ده
په شفاعت سره مخصوص ده په محشر سرور
ستامت بــــه منتظر د شفاعت وي
د بخښن نارې بــــه کاندې پراکبر سرور
ســــتامت به و بخښي ته به راضي شي
بيادې بخښه د نيکانو پــــه قدر سرور
دمعصيت په رنځ رنځــــور یم دوا غواړم
د (ملا امير) دوا ستا شفاعت ده ضرر سرور

ډېر راغلي ستا غــــمونه زمــــا پر سر
زه خــــوشحال یم ياره مــــه شه مرور
پيدا شوې زما صورت د غــــم د پاره
قبول کــــړې مــــا بنده پر خپل بشر
په معنا کښي لوی نعمت ده غمې⁶² مه کړې
ډېر لذت لــــري تر قند و تــــر شکر
د عشق اورچي پــــه صورت⁶³ ونه لگېږي
که تــــه تــــه وي ته به نه شي اې غريبه

⁶² غمې = غم بې

⁶³ (صورت) بايد يوه خپه ولوستل سي

د ملا امیر دیوان

که نه ته وې نه دي زه څه برابر
په مجلس د څو برويانوکه ورگډ شوې
پاکیزه به ځني ځې لکه سپين زر
تردوه بهره شه⁶⁴ ورتېر هلته مجلس ده⁶⁵
ته سامع شه دشين هې⁶⁶ د زېرو زور
ستامقصود به تاته تې وجيم⁶⁷ (۲) انعام کړي
دامقام دهغه ده چي قبول کړي (ده) در
د توحيد تر سوزن ووزه که يکتايي
که دوتايي ځان يکتای کړه يک بشر
خدايه (ملا امير) عامل دخپل بيان کړي
چي تېريزي تر توحيد سم برابر

جفا دي اور لگوي صنمه ليري کړه نار
ودي سوم سرتريايه خود به کومه گفتار
شيرين گفتار د جانانکه شنیده کړم ياره
ترسرو مال يېم ورتېر که کنېنو ست زما پرکنار
سيمين بدن د دلبر مثل بې⁶⁸ نه وي هيڅوک
پتنې په اور تل سوځي اوس پر ما خواراغي وار
ستاد بهار بلبلان شيرين زبان دي گويان
ليري دي گرزې زاغانو گل تې⁶⁹ نه وينم لار
رنځور يم زما مقصود هته يې همېش موجوده

64 په اصل کې ورته ليکلي دي: از شهر دنيا و آخرت گذر کن.

65 په اصل کې ورته کښلي دي: مراد مجلس مشاهده ميباشد

66 په اصل کې ورته کښلي دي: سامع قرآن شاه شوبمع عمل صدق

67 په اصل کې ورته ليکلي دي: تاج

68 بې = به بې

69 تې = ته يې

دملا امیردیوان

دواله تاغ—وارمه پردردی پروت یم بیمار
 غمازه مه ک—په هی نه پېژنې خپل پردی
 زه دي دښمن گ—ړندی مخ له درخـم په تلوار
 ستادهجران تلخگي پ—رملازم شبخيزي
 برمن مکن ستمی ع—اشقان هست ناقرار
 ستاد وصال په هوا س—رگردان یم ترآسيا
 من چه ک—نم صنما پروت یم دا ورپرانگار
 ربه په روی د حبيب ما ک—ړې غالب پر رقيب
 تویی گل من عندليب نیست م—رابی توبکار
 چند س—وزم در آتش تر باشد این روش
 من غ—لام خدمتش م—ران مارا زديار
 ملا امير هست فقير م—ريد شيخ کبير
 م—را توبه برتقصير عفو خ—واهم ز غفار

خ—م زلف تو پيچ و تاب لکه م—ار
 ع—اشقان هست تشنه لبه دديدار
 مجروح شد دل م—ن زدست جان ای صنم
 که ديدار را ک—ړې ياره زما دوا دپرهـار
 موس—م گل گل ، گل ميشود شکوفه
 غفلت مکن ای بلبل آمد بتو نـوبهار
 چه گناه ک—رده عاشق دل و جان برده معشوق
 امانت کی میدهی ، دلبره و ک—ړه تلوار
 هست خندان دلبرم ن—ظربمن فگند
 شب و روزم انتـظار که را بنکاره شي نگار
 سرگردان ش—وم دلبر استا دديدن په هوا
 ديدار بمن کن ع—طاخای دکفار وده نار

د ملا امیر دیوان

(ملا امیر) غلام د دلبر ستاد درگاه خاکستر
ربه زاري کـــومه مران زکـــوچه دار

ستا په عشق کښي قبلـــوم د ځان پېغور
هيڅ باک نشته که بر منډ يـــم که سرتور
نام و ننگ را خڅه ورک شو ستا په مينه
اوس د عشق پـــراس همپش يم زرین سپور
د دنيا کـــور که خراب شي نقصان نه ده
خدای دي نه کاندې خـــراب د عقبا کور
د نيکۍ پـــه زراعت که ځان کـــړې ستړي
پاک الله به شي خوشـــحاله هم غمخور⁷⁰
خـــوی د ترکو دئ چپاود عـــاشقان و
عاشقان واپه مـــغموم په غـــم نسکور
رقيب ان راتـــه ولاړتـــوره په لاس دي
نه بېرېرم خدای را کـــړي د عشق اور
که يوزخم د خـــطار ابادي جوړ شي
په يوه گذار هـــزار کـــړم شل او کور
که محـــرم زه د دربار دخپل اشناى شوم
په کار نه لـــرم جنت حور غلمان نور
هغه خـــوک چي مستغرق فی الفيوضات شي
ځان کـــړي پتې د زمانې د شورشور
يوگوره، يوبوله، يو وينه، يو غـــواړه
(ملا اميره) يک بين شـــه نه يې شب کور

ستاد عشق په شراب گـــرزم مست خمار

⁷⁰ غمخوړته يې په اصل کي کښلي دي: نبي عليه السلام

دملا اميرديوان

له ماورک ځان وچــهــان شوهم قرار
 راشــهــه ونيسه خبرد عــاشقانو
 چي حيات دي که مــمات دي که بيمار
 ستاد عشق په رنگ مي سور درون بيرون ده
 نه پــهــو هېږم چي لاله شوم که انار
 ستاد درخــاوري به کړم په سترگو پوري
 خپل چشــمان روښانوم له گرد غبار
 بې تکليفه مي ناري دي په هررگ کښي
 دهــو هــو او او از نغمه کړي واريه وار
 دتــوبې ونه که هرڅو مېوه داره
 زمــاد ياريه رنگ به نه وي مېوه دار
 که وفا کړې که جفا کړې مراد (دي) خپل ده
 ستا جفا ده سخته گــرانه دوفايم طمعدار
 عــاشقانو ځان سپارلی پر خپل يارده
 (ملا اميره) ځان سپاره پر حق ستار

ځان بېغم کــړه له دنيا څخه لکه مــړ
 ستاد روح شــه با زگذر که تر عرش لوړ
 دا خلاص پــرميدان باندي شه محکمه
 بې اخلاصه و شيطان ســريې شو څوړ
 ربه را کاندې تــوفيق پر طاعت باندي
 د حساب په روځ مامه کــړې په خط پر
 غريبې د دنيا بڼه ده تېرېده کــړې
 د محشر په روځ مامه کــړې غريب اړ
 ستاد بار د عــامو خاصو، منعه نشته
 زه در تلمه رقيب کــړم په بد ککړ

دملا اميرديوان

تشنه لب يــــم دو صال جامــــونه را کړه
ما سيرا ب کړه تر د بنمن مي کــــړه ته لوړ
چي هــــجران دي دو صال له مخه راغی
بې زحــــمته هنجه وړای نه شي کا کړ
هــــرسړی چي کسب وکاندي هلاک شي
په دهان کښي يې هــــرشۍ وي لکه گوړ
ســــتادرباره دپاکانــــوودنيکانو
(ملا امير) ده گناه کار پــــه گناه خړ

راشــــه زما د زړه همدمه و کــــړه ناز
لــــه رقيبــــه مي زړه تلــــخ ده لکه پياز
ستامحبت مي پت پــــه زړه کښي وساتلی
په آخــــر راخه فاش شو د زړه راز
گــــوياني له خپله ســــوزه دهر چاده
خه به وایم زمــــاهمت شو لکه باز
چي درون د چــــاپخته د عشق په اور شي
عاقبت تــــرد هــــان وزي در په ناز
خه بنده خــــه يې همت خه يې طاقت ده
چي ستاد رله به در شي عــــاشق پايواز
داميد په درياب غــــرق لکه غواص يم
در به کله په لاس را کــــړي زما د مساز
جا هــــلان مي له طاعته غافلان دي
غفلت وړي گــــويامره دي په مجاز
(ملا اميره) گــــمنامي و خاکساري کړه
خپل خــــان بوله کم ترملخ هم تر تاز⁷¹

⁷¹ تاز: يوراز حشره ده. چور چورکه (پښتو پښتو تشریحي قاموس)

دملا اميرديوان

ستاوديدته زمـاډ برکېږي هـوس
محروم مه کـږه ماغـريب لکه مگس
دو وصال دباغ دي سخته گـرانه لارده
گرانه نه ده چي فـرياد کـږم دجرس
ستادديدخيال به ونه وزي زمـاله سره
که رقيب راته غـونډۍ کـږي خاروخس
سمندرنگه سـاکن د عشق په اوريم
نه په مرم نه دوتـولـرمه وس
ديوسف په شـان بندي دغم په شاه شوم
دو وصال کاروان مي شه ډېر وډ پريس
هرمـرغه چي وي ايله په هـواگرزي
چي بندي شي گالـوي بـندد قفس
که وصال غـواړي خدمت په اخلاص وکړه
په هـردم درته حاضر فـريادرس
ستادسترگـوکتوايستم له حاله
پردغـه حال پېژنـم کس وناکس
دايقين ده چي دمـرگ سپاره به راشي
(ملا اميره) تاله خـه خندا هـوس

سـتاپه فضل به خلاصـږم له خناس
تل جهادورسره کـږم يـم په هراس
زمـاپه زړه کښي اچـول دخطر وکاندي
غواړي ما کـږي مسوس⁷² په ډېر وسواس

⁷² مسوس: هغه څوک چې وسوسه ورلوېدلې وي.

دملا اميرديوان

که توفيق مي خدای رفيق کړ پرده باندي
پرې بې نه ږدم بې مـــــرگيه په خپل لاس
چي د بنمن د چا په کور شي حال بې⁷³ څه وي
زما پر کـــــور همېش ولاړ د بنمن آس
را داخل زما په خـــــونه نفس شيطان شوه
بندي مي په عذاب شوه وکړه قياس
په تصديق وپه اخلاص عبادت وکړه
ځان ساته قـــــوي د بنمن لـــــري خناس
بنه صفا کـــــړه روح و زړه په ذکر و فکر
خپل دلبر لـــــره ورځه صاف تر الماس
هـــــر عامل به جزا مومي د عمل خپل
(ملا اميره) نیک پــــربد و کړه تل پاس

خدای در کـــــړي ډېر دولت سنگ پارس
ســـــتاپه زړه کښي مکان لکه پانوس
د دولت دي هـــــو اداړ ډېر د بنمنان دي
پسي گزري کيقباد هـــــم د قيانوس⁷⁴
بنه دولت لـــــره زنانونه نگاه کړه
پـــــر پيره شه که سړي وي که تموس⁷⁵
تر ســـــهاره بيداري کړه غفلت مه کړه
که غـــــافل شوې پرتانغ کوي خروس
که دي دادولت نـــــگاه کړته باد شاه بې

⁷³ بې = به بې

⁷⁴ کيقباد: دايران افسانوي پاچا چې وايي سل کاله يې په خورا عياشي کي پاچهي کړې وه (غياث)
د قيانوس: يو ظالم پاچا و چې وايي اصحاب کھف دده له بېري له ښاره وتلي و او په غار کي پټ سوي وو
(غياث)

⁷⁵ تموس: د گرمۍ موسم. د کندهار پښتانه تمونښ ورته وايي.

دملا اميرديوان

مــقابل دي نه وينــمه چين وروس
سنگ پارس که داخل په لوی بازارکړې
خدای به درکړي خوشحالي تــرنوعروس
تکلیفات دشــرعي پند پر خپل سرکړه
(ملا اميره) بي تکلیفه لرگی نه کېږي ابنوس

په صیقل ســره گناه کــړه دزړه تراش
د توحید پــه نور غایب کــړه بد خفاش
که صادق یې اــمرونهی کــړه محکمه
په قــرآن کي نقش کــړي دئ نقاش
خــو باطله مــد عاد د بنمن نه کړې
مــد عاد د بنمن دئ پــه شرعه پاش
ته آئینه دشــرع نسه⁷⁶ و خپل مخ ته
ستاعیبونه به بــکاره شي بې تلاش
هــربنده چي پــه اخلاص بندگي نه که
په قیامت بــه شرمنده وي مخ یې خراش
هــرباد شاه چي پرسپاه دولت بسیارکړي
هــرسپاهي وي تېر تر سرهم تر معاش
(ملا اميره) د ون همته تــره رچایې
هسي کم یې د دنیا تــر ادنی ماش

په حصول دمقصود تل گــرزي دروېش
پرې بــه نه زدي خپل مقصود په زړه دلرېش
ترک وهــلې ده دنیا د خدای دوستانو
تر دنیا تېر شــو و محبت د خدای ورپېش

⁷⁶ نسه = نېسه

دملا اميرديوان

بي له جذبه دوه جهان كله هېرېږي
كه مـ جذوب شوې له تاپاته گاوومېش
طريقه و عشق ته جذب الهي ده
ته عاشق يې كه رب جذب كئ⁷⁷ درپېش
كه عاشق شوې دغه لوى فضل درب ده
دا سـ م ذات په تبغ زخمي زړه همېش
دخدای اسم ده ساكرتابه مسكور كړي
يك بيني و يك خو اني به كړي ستاكېش
متنفر به له مخلـ ووق ظاهرباطن شي
كع دي ياروي كه اشـ ناوي كه دي خوېش
ښه بيان د جذب عشق ده مـ و منانو
(ملا امير) يې بيان وكئ⁷⁸ خير اندېش

په خپل ژوند چي خپل يار نه كړې فراموش
خپل يار بـ و له تابه كاندي زرین پوښ
و عاشق ته د معشوق صفت شكروي
په ظاهره وي آرام باطن پـ ه جوش
په خپل عشق د طاعت بار پر معشوق سپك شي
پروانه كه د دنيا پـ ه خريد فروش
عشق هـ غه دئ چي پر شرع موافق وي
مخاف له شـ ريعته شيطاني حق فراموش
نه ده چا ميندلی عشق پـ ه كسب جانه
دالباس دهغه چاده چي يې رب كاندي وروپوش
دديداردي طلبگار عاشـ قان واره

⁷⁷ كئ = كړئ

⁷⁸ وكئ = وكړئ

دملا اميرديوان

همېشه وي سرگرځـردان گرزي مدهوش
 (ملا اميره) که صادق يې پـه طلب کښي
 شب وروزد جفا زهـرکړه ته نـوش
 همېشه بيان د عشق کـړه (ملا اميره)⁷⁹
 په بيان کښي دي ثـواب ده نه شي خموش

ز مـا د زړه خيال تېرېده کاندې ترعرش
 ارام نه که د دنيا پـرفـرمانې فرش
 ستاد عـشق له برکته مستغني شـوم
 دوه جـهانه راته هيڅ شـوه لکه قرش⁸⁰
 راڅخه هېر دهر شي خوند شي په دهان کښي
 نه پـوهېږم چي داتـلخ ده او که ترش⁸¹
 چي د عشق په اورمي سـوی دل و جان ده
 جنگ آسان شـود اورس⁸² هم د حبش
 ستاد عشق په جامو هسي مست خماريم
 دنا کس اوس منت باريـم هم بارکش
 رقيبـان راتـه ولاړ ستا په کوڅه کښي
 پرورم مانـوش کـړي دی ستا برش
 دوي چشمانې مي خلور شوې ستا په لوري
 منتظر درتـه ولاړيـم په جنبش
 توکل پر خپل خـالق کړه (ملا اميره)
 خپل خـالق بيا له تا کاندې سوال پرسش

⁷⁹ اصل: ... ملا اميره فقيره

⁸⁰ قرش: ديوې سکې نوم دی.

⁸¹ اصل: ... داتلخ ده که شیرين ده که ترش

⁸² شاعر دلته (اورس = روس) له عامه محاورې سره سم راوړی دی.

دملا امیردیوان

دخپل یار طلب کـــوه تل پـــه اخلاص
 ځان غوټه کـــړه په دریاب لکه غواص
 عاقبت بـــه درپیدا کـــړي ترسرتېره
 ته بـــه شې په دغـــه درکلان خواص
 که دي ســـرله تنه بېل په غواصۍ شي
 په عقبا بـــه پیدا کـــړي دسرقصا ص
 په طلب کښي د وصال که څـــوک فنا شي
 رب به ورکـــړي درجه د خاص الخاص
 په تـــقوا و په اذکار زړه نـــرم کېږي
 پـــه مثال لکه چي نـــرم ده رصا ص⁸⁸
 راشه پرېږده دادنیا طلب دیار کـــړه
 ته مسلـــم یې نه ولید بن عاص
 د دنیا مـــحبت حـــجاب ده (ملا امیره)
 راشه ترکه دادنیا کـــړه په اخلاص

دمعشوق دربار له ځـــم لـــرمه عرض
 که نـــقاب له مخه واخـــلي سرعوض
 زه عـــاشق یم منتظر ســـتاو دیدن ته
 ستا په دید ستا پـــه رضا لـــرم غرض
 که عـــطاراته دیدن کـــړي زما صنمه
 زه څـــو شحال یم که وړیا وي که په قرض
 بې له تامي هیڅ مـــقصود په زړه کښي نشته
 پر عـــاشق باندي طلب دمعشوق فرض
 عـــاشقان پـــه هجران سوي دي دلبره
 آرام نه کـــړي یو ساعت پرزمین ارض

⁸³ رصاص: قلعي (بیورازفلز).

دملا اميرديوان

هغه څوک چي توانگر په قناعت شي
زړه يې خلاص شي د دنيا له سخت مرض
دانا يانول سره لپاره بس ده⁸⁴
(ملا اميره) جا هلان دي په زړه قبض

وخپل ياروتسه ژړاده زمافقط
توکل پرتا، نه پرېل چاده زمافقط
نبه مې يارنبه يې ديدارده بې مثاله
ستاديدار تسه ډېره تمنداده زمافقط
محروم ستاله ديداره هغه څوک دي
چي کافروي دی د بنمن ستاده زمافقط
تل د زړه ډېگ په جوش د عشق په اور
ترچشمانو مې خوناب گاه وبيگاه ده زمافقط
پخته کار عاشقان موج لکه درياب کړي
ځني ورک ځان جهان محبت پرتاده زمافقط
منصفان که انصاف وکړي په خپل ځان کښي
هيڅ منت به نه پرتاونه پرماده زمافقط
په عالم کښي منت بار شوي (ملا اميره)
د تهمت په پېټي ماته شوې ملاده زمافقط

څوبه گرز مه ژوندي پرد ا بساط
طمع نه کړم چي پيدا به کړم نشاط
شيرين عمر په غفلت راباندي تېر شو
نه مې وکړه بنه تقوا و احتياط⁸⁵

⁸⁴ اصل: ... لپاره بس وکافي ده

⁸⁵ اصل: ... بنه تقوا و عبادت احتياط

دملا امیردیوان

دنیا خای د کوچ و بار هیخ باورنشته
 وداناته ده خـرگند لکه رباط
 زندگی کـپه واره صرف په عبادت کنبی
 تېر بـه شې د باد په شان پر پل صراط
 هیخ عـاشق به له رقیبه وېره نه کړای
 که له یار سره یې نه وای اختلاط⁸⁶
 د اسم ذات په تېره تیغ کـپه زړه دو نیمه
 (ملا امیره) ډېر بـه خو کړې انبساط

د عشق بار زمـپه شاده سخت غلیظ
 راته جوړه تـماشاده بخت غلیظ
 عاشقانو ته یې دام د زلفوا یبسی
 عاشق بند شـو و تر دابند نشست غلیظ
 بد عـمل راته رقیب شو زما وځان ته
 نیک عمل ده زما وځان ته تخت غلیظ
 دغه تخت می د باد شاه پر تخت بالاده
 وربې نه کـرم زما تخت ته بخت غلیظ
 راخه هېر د یار محبت کـپه دوه جهانه
 همېش سپورد عشق پـر آس یم سخت غلیظ
 نن تناب دو صـال تینگ نسه محکمه
 دا تناب ده ډـر د یار مـخت غلیظ
 عروه الـو ثقی رب بللی خپل قرآن ده
 ته عامل شه (ملا امیره) د قرآن نوشت غلیظ⁸⁷

⁸⁶ اصل: ... که له یار سره یې نه وای سروکار و اختلاط

⁸⁷ په اصل کې ورته کنبلي دي: هرچه در قرآن نوشته شده است، همه احکام محکم است.

دملا اميرديوان

زه طامع يـم دديدار لـرمه طمع
 زه بلبل يـم دگلـزار لـرمه طمع
 سياحـان چي سياحت پرزمين کاندي
 زه سياح يـم دبـهار لـرمه طمع
 جوش خروش د عاشقانو په سينه کښي
 زه عاشق د فيض انـوار لـرمه طمع
 چي تشهيراختياروي هـغه خامـان دي
 زه پخته د گـمناميه، د قرار لـرمه طمع
 نابالـغ فقيران ډـردي، پيري کاندي
 زه بالـغ د بـڼه رفاتـار لـرمه طمع
 په طريقت کښي نابالـغ ډـرکسان دي
 زه بالغ د طريقت يـم د دستار لـرمه طمع
 کمينه بنده دخـداي (ملا اميره) فقيره
 د تاخـون په وينو سورلکه انار لـرمه طمع

دلـاله په شـان ز مـاده د زړه داغ
 سـتاد عشق له غـمو، نه لرم فراغ
 د بلبل په شـان طلب کـوم د گلو
 که مي وليـداي ديار د حسن باغ
 که صدف رنگه سينه شو هـ د چا صافه
 په صدف کښي دررو بـڼـان وي لکه چراغ
 د حقيقت پـر گـلستان بلبلان گـرزي
 کله بـڼـايي چي ورگـډ به شي تورزاغ
 (ملا امير) غريب درد منده ستا په عشق کښي
 په وصال سرې⁸⁸ معطر کـړه جان دماغ

⁸⁸ سرې = سره بېې

دملا اميرديوان

خداي دي نه كاهيخ مسلم له عشقه صاف
 چي له عشقه وي خـالي ، ده بي انصاف
 هرمومن ايـمان راوړي په خپل عشق ده
 دكافرو چي عشق نه وحساب نه شوه له اشراف
 دجاهـلو رجـوع كله شي وعشق ته
 عاشقان دخپل زرگي كاندي طواف
 له ازله قاسـم كـري بـنه قسمت ده
 كافـران به په عـذاب مومن معاف
 پرزاهـد وباندي سپك بارد طاعت ده
 سبب داده پـرمحفوظ بي ده عشق چاف⁸⁹
 هـغه چاته چي طاعت مرغوب محبوب شي
 داهـمه ده واړه عشق ، وكـړه انصاف
 دزاهـد وكفاف قـوت ولايموت دي
 پـه زيادت بي حـكم كـږي داسراف
 سرگـردان اهل دنيا دي په طلب كـښي
 مـوړپه نه شي مگر خـاك شوشـكم ناف
 خـداي دي صبرقناعت زما روزي كـري
 (مـلا اميره) لـه خپل نفسه كـړه خلاف

كه صادق بي له گناه كـړه خـان حنيف
 په تقوا وعبادت كـړه نفـس ضعيف
 دنـيكانـو محبت دـخـان عادت كـړه
 خـداي دي نه كاندي گـمراه دچا حريف
 دجاهـلو له صحبتـه بـعيد گـرزه
 په صحبت بـه دنـيكانـو شـي لطيف

89 ښايي چاپ وي ؟

دملا امیر دیوان

عشق بازی له میانه واخه له که دانا بی
په خپل ځان کـــه جامه د عشق لفیف
په ویل دمحققانـــه وفهم وکړه
هرگفتن بی تـــر مرجان و در ظریف
هرکامل له خپله ســـوزه تصنیف کړی
نا قابل ده (مـــلا امیر) کـــوي تصنیف

ماچي و خوړل ديار دلاس تریاق
راخڅه ورک شوو وخت د صبح ودا شراق
ستاله حبه ما سیواشوه فراموشه
بیا په یاد د یار شیرین دهان بزاق⁹⁰
سرگردان و پای دوان شوم په عالم کښي
د عشق آس مي ځایک ولید تربراق
چي وصال مي د دلبر په کوڅه وشو
دا خلاص پر میدان پاته شومه طاق
له هغه پس خوشحالي شوله راپېښه
بیامي ولید ځان جهان شومه آفاق⁹¹
په ظاهر صورت مشغول یم له عالمه
ذمیه شوله بدل په نېک اخلاق
(مـــلا امیر) ده مدرس د عشق په علم
ده ربیت ثواب دې⁹² د پرشي ترعتاق⁹³

ستاد وصل د گلشن زمما اشتیاق

⁹⁰ بزاق: دخولي نارو ته وايي. کله کله دخولي په معنا هم کارېږي.

⁹¹ په اصل کې ورته کښلي دي: برهوش آدم

⁹² دې = دي بي

⁹³ عتاق: د مينخوا و مريانو آزادول

دملا اميرديوان

څه به واييم دهجران دلـوى فراق
 زه ترسرو ترمال و خپل جانان ته
 خداى دى نه کاندې زما قـول په نفاق
 په ژړا سره زمـا بـوتې کاني ژاړې
 خلاف نه ده دمـعشوق عاشق مشتاق
 بد عمل زمـا حجاب ديار له مـنځ شو
 ورکـېده دى د حـجاب په نـيک اوراق
 د تـو حـيد په درياب غرق شه حجاب نشته
 بـنه وصال بـه دى روزي کاندې رزاق
 د قسمت بـرخي و هـر چا ته رسېږي
 منتظر ورته ولاړ دى تـول عشاق
 دوه جـهان چي له تاهېر شوه (ملا اميره)
 څه په کار دئ خـراسان ملک د عـراق

بې جذب الهي به څوک پيدا کړي د زړه چاک
 هغه به مجذوب کېږي چي يې رب که سينه پاک
 عامل د شريعت شه ته خضوع و انقياد کړه
 تمثيل دامرکاندئ زياتي نه لري هيڅ واک
 که فضل دربوشي تابه کي⁹⁴ شاه شاهان
 رتبه د عشق به درشي تابه کي⁹⁵ خس و خاشاک
 هغه (مي) بختورده چي دى تېر تر نام و ننگ شي
 محکمه شريعت وي پخپل دين کښي وي چالاک
 د عشق مثال غمى ده دوه جهان قيمت نه دئ
 فرض (يې) پتېده دي چي له تانه شي بېباک

⁹⁴ کي = کړي

⁹⁵ کي = کړي

دملا اميرديوان

گوره هرزارع چي تخم خرڼه که په مخکه
حرام باندي خرمن دئ هم ثمر و هم خوراک
حال داليا و گذشته و وپسه داشان و
په درون کښې جوش خروش ودهيچانه وادراک
خامان هغه کسان دي چي ظاهر جوش و خروش وي
نه وي دی تېر شوی ترننه سره افلاک
روح دده محبوس وي په ناسوت په ملکوت کښي
ذيقه يې سينه وي غريب گرزي گريوان چاک
خپل نفس ورته وايي تر تانسته (هيڅ) ذاکر بل
که دی په داغلط شوتلخ يې کئ شیرين باغ ناک
بسکه (ملا اميره) څه ويل دي ترخوله خېږي
فقيران دز مـانې دي مبتلا څه ورته شاک

من وعـنـد کتاب ورک دهغه چاشي
چي د عشق دودونې⁹⁶ برشي تر د اووه سماک
درې ذکره په حديث کښي بيان شوي که خبر يې
يومي لساني دويـم قلبي دريم روحي ثناک
لساني مي لقلقه ده قلبي ذکر و سوسه ده
روحي مشاهـده ده در سول په قول پاک
فرحت دروحي ډېر دئ که پـرو رغي سالک
پـر (ملا امير) چي راغي همېشه ده فرحناک

هر مريد دي خپل شيخ بـولي پير کامل
تابـه کاندې و مقصود تـه پير و اصل
سست يقين که مـريدې د واصل و که

⁹⁶ دودونې = دودونه ئې (لوگي ئې)

دملا اميرديوان

دی به پاته معرا⁹⁷ شي بي حاصل
 اول شرط دمريدي مي خپل يقين ده
 که شرط ترک شي مشروط پاته شي عاطل
 پرنواقص که کامل يقين خووک وکه
 ستاد پاره به ناقص پيرشي کامل
 هر مريددي و خپل شيخ ته تسليم کاندې
 په دغه تسليم به شي بالغ عاقل
 جماعت ورد وظيفه پرځان لازم کړه
 تقوا خووی کړه دگناه نه شي عامل
 دسلوک بيان مي کړي په پښتودئ
 (ملا اميره) فرق کوه دحق باطل

رانبکاره شوداشنای حسن جميل
 محسنات ددنيا شوه خوار و ذليل
 بنيايستي ددواړو کونو سرکوزي که
 چي بي وليدزماديار حسن اصيل
 په کامل صفت موصوف زما دلبرده
 خووک به نه وکي⁹⁸ سيالي کثير قليل
 ترچشمانومي خوناب ستاله فراقه
 نه پوهېږم چي قصير شي که طويل
 په طلب دخپل جانان يم سرگردانه
 پرې بي نه ږدم که غرق شم په رودنيل
 سرو مال زما فديہ ترخپل جانان ده
 (ملا اميره) صادق شه مه کړه تعطيل

⁹⁷ معرا: لوڅ لپړ

⁹⁸ وکي = وکړي

دملا اميرديوان

ستا ووصل ته حيران ده زمادل
 شين توتي دگلستان ده زمادل
 له فلکله سنگ رېزي راباندي اورې
 سرگردانه پرزمين هم پراسمان ده زمادل⁹⁹
 خوب خندا راخخه ورک ديارپه مينه
 خودبه ژاري په طلب دخپل جانان ده زمادل
 پر عاشق دمعشوق کله دلسوزي شي
 دلسوزۍ مهرباني ته نگران ده زمادل
 غم د عشق راخخه هېرکړه نورغمونه
 ستاله غمه سرگردان هم نالان ده زمادل
 دظاهـر د بنمن که زرتوري په لاس وي
 هيڅ باک نشته په عذاب له نفس شيطان ده زمادل
 بندي کړي دي دهجرپه زندان يم
 متنفرله اختلاطه دانسان ده زمادل
 ځان ملبوس د بې ننگيه په لباس کړه
 (ملا اميره) له جهان خخه ترسان ده زمادل

د ساقی له برکته ملک گلزاروینم
 پررگلانود بلبلوچونهاروینم
 زه بلبل ستادگلشن یـم بل گلشن څه کوم
 خزان نشته ستاگلشن همېش بهاروینم
 هرگلشن لـره خزان شته له فلکه
 په امان زه ستاگلشن له هراضراروینم
 عاشقان مي بلبلان دياردباغ دي
 ساکنان (مي) عاشقان زاغان فراروینم

⁹⁹ تردې نيم بيتي وروسته دوهم نيم بيتي څلورڅپې زيات دي.

د ملا امیر دیوان

نـو شته مي پر محفوظ دفتر د عشق ده
تسلسل د عاشقان واريه واريڼم
مو منانو موني په عشق پيدا کړه
په عقبایي لویه گټه د دیدار وینم
له دیدار څخه محروم ټول کافران دي
عشق بې نشته دوی مقهوره د قهار وینم
بښه شیرین بیان د عشق ده (ملا امیره)
راشه وخت کـوتاه دئ اوس تلوار وینم

خدای را کـړی پاکیزه دین د اسلام
دغه رحم درحمان ده لوی انعام
جماعت مي طریقه د پاک رسول ده
خبردار شه لمونځ ونه کړې بې امام
تارکان د جماعت به شرمند وي
په عقبابـه مختورن وي هم بدنام
تل درود واسـتـتـغفار وایـه په ژبه
شفاعت به دي روزي شي د نبي خیر الانام
توکل تقوا همېش پرځان لازم کړه
د بښمن بند کـړه د خضوع په محکم دام
بیامنقاد د خپل پادشاه شه که دانایي
محکومي ته همېشه کـړه د حکام
(ملا امیر) غریب دوعا گوی دهر مومن ده
خصوصاً د خپل پادشاه هر صبح وشام

دیاردید لـره ورځـم بې پروبال یم
له دیدنه بې شـرمېږم بې جـمال یم

دملا امیر دیوان

زه غلام يـم بېکاره ديار په کار کښي
 کم همته بد هنره بد خصال يم
 بندگي دي قبلوم پر دوه چشمانو
 ياره ته مي کړه قبول زه ډېر مـلال يم
 رقيبانو سرگردان کړم په عالم کښي
 ستاد ربار لـره درځـم بند په جنجال يم
 درقيب له هـمراهـي مي سل توبې دي
 نادیده يار مين کړي پر شرين خال يم
 کيمياگر (دي) دکيميا په طلب گرزي
 ديار وصل زمـا کيميا په قيل وقال يم
 عاشقان کيمياگران طلب ديار کړي
 که غافل شوم له طلبه بد فعال يم
 دتغير تبديـل لار نشته زمـا ويار ته
 په طلب بـي دوصلت و دوصلال يم
 حيران پر مه وځان (ته) و جهان ته
 ولي ورک ځان و جهان شوي کمال يم
 زه منکر له بندگي دنفس شيطان يـمه
 (ملا امير محمد) بـنده د ذوالجلال يم

په ظاهر غريب ملا باطن ملنگ يم
 په اسم ذات سـره خوشبويه تر لونگ يم
 لـوی اقليم د مومن زړه ده بې پايانه
 وربې¹⁰⁰ نه کړم له غماز سره په جنگ يم
 که لښکر د دښمن ډېر ده هيڅ باک نشته
 پنځه غشي مي په لاس ناست پر پلنگ يم

100 وربې = ورپه بې

دملا اميرديوان

پنڄه غشي مي پنڄه فـرض لمونځونه
 ڪه ماتيـنگ ڪـه زه ولاڊيار پرنـنگ يم
 ديارنگ مي جـماعت دپاک رسول ده
 مومنان بي¹⁰¹ تينگـو و زه ناصح لنگ يم
 پاک مسجد مي ده پالنگ مورباندي ناست يو
 پري بي نه ڊم ڪه هرڇوپه صورت خورنگ يم
 ڪه وصال له ياره غـوارې لارده ده
 ڪه مي تينگه ڪـه دالار بادشاه اورنگ يم
 افضل ڪري خدای زمـور دين ترڪل اديانو
 ڪه عامل دشريعت شـوم زه خوش رنگ يم
 ستاد عشق له زخمه سورلڪه سورگل يم
 عاشقان دي واره سره ، نه چي زه رنگ يم
 دو صال طلب لازم پـرمـما غريب ده
 دهجران په اوردي سوي خـوار پتنگ يم
 همراهي دبي دينانـوپه کار نه ده
 بهتر د اچي له بي دينو خـخه پر خنگ يم
 ڪه رويت مي په نصيب ستاله جمال شي
 خورند سـربه همپشه لڪه متنگ¹⁰² يم
 دسراج الملت والدين بنـه دبدبه ده
 (ملا امير) دده دو عاگوي نه دپرنـگ يم

ڪباب ڪـري دي زمـازره اوردهجران
 دغه اورهـجران ديار غواړم تاوان
 په عوض ڪنبي وصال غـواړمه جانانه

¹⁰¹ بي = به بي

¹⁰² متنگ : ڪمند ته وايي (ظفر اللغات) او ڪمند دلومي په معنا دلته له بيت سره سرلگوي.

دملا اميرديوان

که وصال معاوضه شي نشته زيان
 معشوقه له عاشقانو حجاب نه شي
 دا ادب ده د عاشق معشوق ترميان
 که عاشق لره سل روح د خان پيداشي
 همگي به کي¹⁰³ فديده تر خپل جانان
 پسه دنيا کښي يې بل حب و مقصود نه وي
 کل مقصود يې وي دلبر، ژاري حيران
 هغه څوک چي پسه نظر د معشوق نیک شي
 بيا يې سپور کاندې د عشق پر آس دوان
 د دنيا نام ننگ واره ځني هېر شي
 پروانه کړي د دنيا په سودو زيان
 کل همت يې وي مصروف ديار په حب کښي
 بل حب نه کړي صادقان دي عاشقان
 پسه بيان د عشق شيرين مي روح و جان شو
 (ملا اميره) درپاشه پرسپين ميدان

ستاله غمه راته اوردئ کل زمين
 بې مثال ده زماد لبر مخ بې رنگين
 محبت زما و سويله ده و وصال ته
 رقيبانه و راته کړي دئ کمين
 بل اسباب د عاشق نشته بې له عشقه
 د عشق اور به و سوځي رقيب لعين
 بې تکليفه هېڅ قاصد مقصود نه مومي
 سرگردان دي قاصدان په زړه غمگين
 اومي غوښتي چي په دېگ کښي جوش ونه که

¹⁰³ کي = کړي

د ملا امير ديوان

وبې نه خوړي که غني وي که مسکين
چي پخته د عشق په اور کښي عاشق نه شي
حساب نه ده په رتبه دکاملين
د خامانو خامکاري سوزو وگدا زده
تل به ژاري دی بعید وي له تمکين
په بيان د (ملا امير) هغه پوهېږي
چي سالک وي پخته کار زړه يې وي سپين

په تناب د زلفو بند یم د جانان
نه خلاصېږم که بنډمه دوه جهان
هیڅ مي وېره له رقیبه غماز نه شي
پر خوان وینمه پیره د تور زلفان
شش طر فیهوضات د جانان اوري
خالي نه ده هیڅ آفاق زمین اسمان
عاشقان همېش په غم کښي خوشحالي که
وصال غواړي پروا، نه کړي په هجران
که نن گوري تورو سپين ديار په خط کي
ته عامل شل شه همېشه گرز ترسان
نه حسب نه به نسب د چاپه کار شي
چي حاضر شي د محشر په لوی میدان
خوشحالي د نیک عمل ده ونيکانو
بد عمل به غمگیني شي دعصيان
که رضاد جانان غواړي رضا پرېږده
که جانان له تارضا شوخه په کار حورو غلمان¹⁰⁴
درضاد ي طلبگار زه خو اړ بنده یم

¹⁰⁴ د انیم بیټی تر نورو څلور څپي اوږد دی.

دملا اميرديوان

(ملا امير) ده گناه کار غواړي غفران

چي خالق تخليق وکړئ¹⁰⁵ ز مـــــاد ژوندون
 بيا عاشق يې پر ځان کړم راغی بېلتون
 په خپل عشق ســـــره طالب زه دو صال شوم
 شب وروزي م سرگـــــردان په جگر خون
 نه پوهېږم ز مـــــاپه باب قلم څه کنبلي
 چي يو غـــــم وي نوشته که پـــــه زرگون
 که مي ورکه خـــــوب خندا شوه ستاله حبه
 پـــــه کار نـــــه دي د دنيا پر نعمتون
 نـــــور غـــــمونه راڅخه هېر ديار غموکړه
 يار نيولی دئ له مـــــخ ســـــل حجابون
 محرمات شېهناک شـــــوه سل حجابه
 له مذکـــــوره تقـــــوا کاندې صالحون
 په نصيب د عـــــاشقانـــــو عجز و نياز ده
 ديار حـــــب د عـــــاشقانـــــو د ژوندون
 تل مشغول ديار پـــــه وصل صادقان دي
 سمندر غـــــوندي ساکن اور يې مسکون
 تمام صورت مي ستاد عشق په اور کباب شو
 (ملا اميره) تالـــــه اورد عشق صابون

معشوقـــــان د عـــــاشقانـــــو قاتلان
 بې تقصيره ځني يـــــوسي دل و جان
 په عالم کنبې سرگـــــردان گريان وي
 بيا يې قـــــوت وي د زړه وينه دخپل ځان

¹⁰⁵ وکړئ = وکړئ

دملا اميرديوان

خني ورک صبر و سکون ديار په مينه
 همپشه يې اوښکي ځي تر دوه چشمان
 بې غمي شي پر حرامه په دنيا کښي
 د فراق او ښکوتر خان وگړبوان
 دوه جـهانه خني هېرشي بې دلـبره
 سرو مال کـري صدقه تر خپل جانان
 په کـوڅه ديار ولاړې نام و ننگ وي
 مـرتبه يې وي بلنده تـراسمان
 په اول کښي محبت بيا گـمنامي ده
 (ملا اميره) گـمنام شه که يې پوهان

له هـجرانه همپش ژاړم پـه نارو
 ديار ديد پر مـاشيرين، تر قند مسرو
 درقيب پـه محبوسۍ به هيڅ بندنه شم
 زه محبوس يـم دخپل يار په زولنو
 چي يې تـوري زلفي بيا پر مخ خپرې کړې
 عاشقان سينه سوزان په اند پښنو
 رقيب يې راتـه کښېنول په څنگ کښي
 اوس مي ولي په تـکړو¹⁰⁶ په سنگ رېزو
 بـدبختي درقيب داوه لـه اوله
 چي يې ذات دده پيدا کـړله او رو
 بيا يې وکـړ تکبر پـه سجده کښي
 په کار نـه شـو عبادت د ډېر کلو
 رقيب يې د ښـمنان د پاک ايمان دي
 (ملا امير محمد) خـغله په گامو

¹⁰⁶ کټ مټ وليکل سو

د ملا اميرديوان

خال دي ايښی دئ پــــه میان کښي دابرو
نن مجنون غوندي عــــذاب کړمه لیلو
ودربارته دي ملنگ پــــردوهه ناست یم
ولاړبه نه شــــم مگر دیدراکړې خیالو
منتظر دي ددیــــدن لکه بلبل یــــم
خوبه گــــر زمه محرومــــه له کتو
یاره جــــوړه شکوفه پــــه زمستان کړه
اوکه نه وي جان د مــــاغ مي کړه خوشبو
جــــدایي دیار ترخه وصال شیرین ده
که یــــوخله وصال کاندې نن پېرزو
عاشقان دي شــــهbazان دیار په مینه
سرگــــردان دي پرزمین پر لــــوویو غرو
ر به روی ستاد د وستانــــومې دروړی
عاشقان کــــړه منورپه انوارو
ستاد عــــفو مقام پت له هــــره چاده
(ملا امیر ه) عــــفو غواړه په زارو¹⁰⁷

ز مــــاپه زړه یارد عشق اورولگاوو¹⁰⁸
بیایې روح راخه یو وړ غم بې نورولگاوو
خوشحالي د زندگۍ را پوري غم شوه
غم بې دروندده هجران زور پر ما پورولگاوو
د نفس باغ مي ســــتاد عشق په اورايره شو

¹⁰⁷ په مقطع کې لږ څه تصرف سوی دئ. په اصل کې داسې وه:

ستاد عفو مقام پت له هره چاده زما دلبره

ملا امیر ه عفو غواړه په چاوپه زارو

¹⁰⁸ شاعر (ولگاوو) دخپلې لهجې سره سم کښلی دئ او سنی لیکدود یې (ولگاوه) دئ.

دملا اميرديوان

یک بینۍ یکجهتی بیا پرما زروولگا و
 مجوف زړگی می ډک په سل فکر و
 د توحید په نور شو ډک عجب یې شور و لگا و
 رقیبان حیران ولاړ زما و حال ته
 د توحید نور می پیره په رقیب او رو لگا و
 د معشوق په طلب ستړي عاشقان ده
 (ملا امیر) می په طلب سرخیل گورو لگا و

راشۍ مو منانو د خپل رب ثنا گو یی کوو
 محکمه پر خپل دین شو بادشاه ته د وعا گو یی کوو
 راغلي اروسان دي دوی و موږ ته حیران دي¹⁰⁹
 غیرت د دین به وکړو موږ به هم پهلواني کوو
 حیات دي زموږ بادشاه وي کل اسباب برابر وینم
 قتل به کفار کړو موږ پر دوی شمشیر بازي کوو
 پر خلافت د چار یار دي محکم زموږ بادشاه وي
 مغلوب دي کافران شي چي پر دوی موږ غالی کوو
 بد بخته کافران دي نا امیده له قرآن دي
 فتح به خدای را کړي د قرآن موږ پیروي کوو
 انگریز که اروسان دي زموږ جنگ خنځه ترسان دي
 مومنان ټول شیران دي اوس پر دوی به چا بکي کوو
 ترسان می اروسان دي دلاوره مومنان دي
 غازیان منتظران دي موږ دوی ته کار سازي کوو

¹⁰⁹ دامیر حبیب الله خان په وخت کي افغانستان ته دروسانو دراتگ خبره له تاریخي مدار کوسره سمه نه خپړي. دشاعر مراد به یاپه سیمه کي د بلشویکي نفوذ دخپريدو خطروي اودی به یې دروس د تجاوز په نامه تعبیروي او یابه نو پر دږ قذباندي دروسانو پوځي تېري ته اشاره وي. دغه واقع د غازي امان الله خان د پاچهۍ په اووم کال پېښه سوې ده (۲۷ قوس ۱۳۰۴ ش) او په دې ډول نو تر دغه کاله پوري دشاعر ژوند هم یقیني کېدلای سي؟

دملا اميرديوان

کفار که هر خوډ بردی د دین عقل بی هېر دی
 بی جنگه بی نه پرېږدو د خپل دین موږ غاوري کوو
 قاتلان که مقتولان شو که پاته پرمیدان شو
 سودمنده مومنان دي (ملا امیره) مو عظمي کوو

تريوسف ډېر بڼا ایسته زمـوړ پيغمبرو
 ستاره ورته عاجـز شمس وقـمرو
 غلبه دنـوړيې تېره تـر هر چاوه
 په خـو بانو کښي خرگند لکه زیر لـمرو
 دو حدت له باغـه درخته رانـیکاره شوه
 نه بی مـثل پـر زمين لکه نښـترو
 دکـمال پـه مېوه پره دغه درخته
 مـو مـنـا نـو مـي نـوش کـړي بـه ثـمرو
 شا کـر ان د دې مېوې بـه سـر بلندوي
 تور زاغـان له دې مېوې خـخه کـورکـرو
 مومنان دي خدای غافل په دین کښي نه کړي
 غافلان لـه خپله دینه گاو و خـرو
 د طاعت بارچي بابا آدم پـه شا کـړ
 مـو مـنـا نـو مـي ¹¹⁰ قبلوي بارد پـدرو
 مـو مـنـي ده نیکـنامي د عـقبا گـټه
 مـو مـنـا نو تینـگه کـړه که مـي ضرـرو
 د نبي پـر دین ثابت شـه (ملا امیره)
 سپی رقیب ثابتـه نه شـو لوی خـطرو

ته آئینه دشـرع نسـه ¹¹¹ و خپل مخ ته ¹¹²

¹¹⁰ بی = به بی

د ملا امیر دیوان

ستا عیبونه به بنکاره شي ته نیکبخته که بدبخته
 نبسه طاعت و بندگي د پاک الله کړه
 له ریا څخه ځان ساته ، نفس بدبخته
 سره اوړونه دي په لاس د دښمنانو
 ستا طاعت و سړو مال سوځي یک لخته
 ستا په بهر کښي ښه کوټه په دولت¹¹³ ډکه
 بېغم نه شي دښمن ستاده په زړه سخته
 که ولاړ پخپل کوټه وي ترسهاره
 اوس بادشاه يې گویا ناست يې پر خپل تخته
 د تقوا تبغ په لاس ونیسه محکمه
 درایله به کي¹¹⁴ دښمن ستا تخت و بخته
 سرگردانه له خپل نفسه ډېر عالم ده
 (ملا امیره) جهادي شه مې پرېږده گرم ويخ ته

د دنیا که جستجوی پردا جهان که¹¹⁵
 که خدای هېروي آخرت لره تاوان که
 پر جهان باندي ژړا دیار له حبه
 د اژړا محبت دخدای دوستان که
 چي د عشق په تبغ يې غوڅ د زړگي سر شي
 د فراق په اوبنکو تر ځان وگرېوان که
 د صادق عاشق ژړا ده پخپل ځان کښي
 که مخلوق ته شي ظاهر د ځان نقصان که

¹¹¹ نسه = نیسه

¹¹² دا غزل په اصل کي د (ت) په ردیف کي . ماد (ه) ردیف ته را نقل کړه .

¹¹³ دولت دلته د دنیا په معنا راغلی دی .

¹¹⁴ کي = کړي

¹¹⁵ که = کا

دملا اميرديوان

دين دنيا سره ضد دين (دي) هيڅ شک نشته
 په يوه ځای او راوبه کله مکان که
 د ادنيا که پخپل فکـر گلستان کړي
 عاقبت به يې خراب د مرگ خزان که
 منزله د عشق د نفس له څووی خصلته
 دامشکل ده چي ديدنه څوک به چشمان که
 جاهلان نو په دنيا دين بدل کړي
 د دنيا هر پرېده نه که دين نسيان که
 که دانايي پـر خپل سرنيسه لاسونه
 وجاهل ته نصيحت پر عالمان که
 ناصحان که نصيحت د دين بيان کړي
 (ملا امير) به يې قبول پر دل و جان که

محبت د خداي دوستان به خداي نه که
 په يوه زړه کښي به دوه محبت ځای نه که
 په ظاهر وړي له عالم باطن له حقه
 مشاهده يې له خدايه بل رای نه که
 چي توانگر د قناعت په خزانه شي
 هيڅ کـذـر به د غنيانو په سـراي نه که
 احتياجي به خـپله ربه د بل نه که
 روح و جان به به يې له خدايه فداي نه که
 عاشقان دي طالبان د يار د وصل
 که واصل شي و معشوق ته وای وای نه که
 په کوڅه کښي د معشوق حيران ولاړ وي
 خوښ خرم وي په حيرت کښي هم تلای نه که
 حال و قـال دي موافق شه (ملا امير)

دملا اميرديوان

سالکان دي خداي خودبين خودنمای نه که

جام دمی پیاپی نوش کره ما په ذوقونه
 زړه مي سوري لکه نی پــــه نغمو او اzone
 یارزمـا بي وفا پــــه جفائی عالمه
 نقصان کل زمـاخپل دگـنانه دریا بونه
 یارمي گل زه بلبل پــــه ژراپسي مـرمه
 دبلبل سینه تل تـرختلي خـارونه
 دلبري دلـجووي رهبري دي غـوارمه
 که ما خلاص په اخلاص کـرې دغم له بارونه
 ما غریب کـره بعید له شیطانـه شـدید
 بد لـوي سودايي پــــه دنیا جنتونه
 ما مرید کـره قـریب دگلشن عندلیب
 ستا حبیب سـتا محیب پرنـبندم سرما لونه
 ښه جلال ښه جـمال شین دي خال ده صنمه
 په ظهور دي خـراب د کفارو ملکونه
 ستا نظر شـو وخنجر په مجروح مي ځگر
 سپین دي غـاښ و انوار په روښان اسمانونه
 ستا صـديق ستا رفيق تر هـمه و شفیق
 یار غـار د سـردار د هجرت په مز لونه
 پتـولـو خو بان افضلین مي جانان¹¹⁶
 بهـتري مهـتري په آیات حدیثونه
 ستا ابلـق ترفـرق و تـبرشوی مطلق
 ناز بردار ، راز کـردار ترجمـله حجابونه

¹¹⁶ دانیم بیټی په لږ تصرف را نقل سوی دی. په اصل کې داسې و:
 پتولو خوبان پرماگران افضلین مي جانان

دملا اميرديوان

دايان شـوعيان د(امير) پـه زبان
خـوش لسان درفشان دجانان صفتونه

د عشق اورمي پـر زړگي وکړه پوښتنه
زما پر حال په چابکي وکړه پوښتنه
شپږد اغـونه عشق را کړي پرسينه دي
دازخـمونه دمـرگي وکړه پوښتنه
ورنـځـورتـه که دوا ديدن ورکړي
زما دوا ده پر هېزي وکړه پوښتنه
بيکاره غلام دياريم ورته ژاړم
نن د غلام پر بېکاري وکړه پوښتنه
هيڅ حاجت زمـا په کار و خدمت نشته
زما ژاړايار خوښوي وکړه پوښتنه
درقيب د لاسه ډرپـه زړه غـمجن يم
نن زما پر غمگيني وکړه پوښتنه
عشق جـهـاز شو گډ يې کړم په محبت کښي
ته مـهـربان شه پر غرقې وکړه پوښتنه
(ملا امير) پـه سپينه ږيره تل ژړا کړي
راشه زمـا پر غريبي وکړه پوښتنه

الماسي خنجر پـه لاس زمـا د دلبرده
عـاشقان پـه قتلوي دا يې هنرده
چي په برخه يې خـواري د سوز گداز شي
خـود به ژاړي چي زخمي يې د زړه سرده
هـغـه څوک چي وي بېغم ديار له فکـره
سـرې نه ده پـه مثال د گاو خرده

دملا اميرديوان

دمحبت په اوربې سـوـى په كلونو
چي وصال راباندي راغى نن اخترده
غلامي مي په اخلاص دكامل وكړه
اوس ماډون شوم دكامل هل هسي نظرده
وخادم ته دمـ خـدوم فيض رسېږي
هيڅ شك نشته درسـ ول دخولي خبرده
عاشقان (بې) وديدن ته هـو سېږي
ځني پاتـه نام و تنگ و سيم وزرده
صادقان ديارپـه مينه هـغه څوك دي
چي پـه لاس (بې) همېشه د عشق دفترده
عامـ لان د شريعت مي فايضين دي
پاك الله ځني راضي هـم پيغمبرده
عاشقان ترسرومـال ويارته تېردي
چي ليدلى بې جانـان په خپل بصرده
ديارميني توركـودى كړم په جهان كښي
خاكساري مي جـوړه كړې پر خپل سرده
گمنامي لـويه رتبه ده (ملا اميره)¹¹⁷
اختلاط دزمانې ډېرشـو وروشرده

كه وصال داشنای غـواړې روغ دغه ده
بياڅه نه شي دمـرگي سخته ناره ده
نن دي وارده چي راكـب پـرخپل مركب بې
له مـركبه كه شيوه شوې توره شپه ده
په تياره كښي څـوك رسېږي ومقصود ته ؟
لـوى مثال دى نيكي واخـله لارښكاره ده

¹¹⁷ اصل: گمنامي لويه رتبه ده ملا اميره فقيره.

د ملا امير ديوان

کــمبختان مي غــافلان ديار له ذکره
لــغزیده وي و خپل نفس ته مسخره ده
پــر همت د زاهدانو آفرين شه
نفس شيطان يې پــه عذاب ښه تماشه ده
پيروي د پاک قــرآن مو په نصيب کړې
چي همېش زموږ په خــو له وړدو ظيفه ده
په نصيب مــو شفاعت د پاک رسول کړې
پاک سبحان بې کي¹¹⁸ خوشحال کړې وعده ده
له دې خپلي بــد بختی خخه په عذاب يم
گيله نشته پر هــر چا مي توره شپه ده
هــر عاشق شيرين گفتم شيرين زبانه
(ملا امير) مي درپاشي ډکې¹¹⁹ ســينه ده

هغه څوک چي صادقــان وي ستا په مينه
محبت بې¹²⁰ هــمېشه پر خپل يار وينه
اول حــال د سالک دادئ اي دروېشه
چي پــه حب کي دخپل شيخ به فناه شينه
حقيقت د حب يې هلته ظا هــر پرې
چي د پاک رــسول په شرعه عمل وينه
دويم حــال د صادق داده په محبت کښي
چي د پاک نبي پــه حب کښي فنا وينه
دريم حــال فنا فی الله بــولي طالبه
بې له ياره مــا ســوا کــل ترک وهينه

118 بې کي = به بې کړي

119 ډکې = ډکه بې

120 بې = به بې

دملا اميرديوان

هغه عشق نه دئ بل څه دئ دروغ وايي
چي خالي به له دې درو جو څوک وينه
هرچي لار د شريعت يې وي پرې ايښې
رهربرده شيطان اورتي¹²¹ څکوينه
که باوردي په آيات و حديث کېږي
ملحدي په طريقت کښي ډېره وينه
هغه څوک چي مستقيم پر شريعت شوه
په سپين مخ به آخرت لره ورځينه
خدايه عشق مي برابر پر شريعت کړې
چي مقام د موحدي مي روزي شينه
(ملا امير) غريب صادق کړې ستا په مينه
امان را کړې په توحيد کښي له لعينه

ستاد هجران په اورو سوی ارامي غواړمه¹²²
زړه مي زخمي داستاله لاسه دوايي غواړمه
دوايي وصل د جانان گنج نوري غواړمه
زه خوار مسکين یم بې تسکين زه دلجو بې غواړمه
ستاد محبت په درياب غرق صدف دري غواړمه
زه غواص تېر (يم) تر خپل سر اجرت قوي غواړمه
له دواړو کونويم بېغم روشندلي غواړمه
له پخته گانومي حساب کړې گمنامي غواړمه
سيرو سلوک راباندي تېر شو مقبولي غواړمه
نفس و شيطان مي دښمنان ستامهرباني غواړمه
زما مشرب د نقش بند پير مجددي غواړمه

¹²¹ اورتي = اورته يې

¹²² دې غزل ته پر سر کښلي دي: مناجات فقير ملا امير محمد

دملا اميرديوان

تاچند به ســـــوزيمه نور محمدي غواړمه
 در عشق تو سوختيم در و صلت رهنمايي غواړمه
 عمرم عبث گذشت در طاعت عمر ثاني غواړمه
 پيرمي اولاد د عـــــمر يار پير قريشي غواړمه
 (ملا امير) خوار يې دامنگير زې¹²³ غلامي غواړمه

په خو بـانـو کـښي کلانه راشه راشه
 ز مـا د زړه محبه گـرـانه راشه راشه
 پيروي دي قبلـوم پـردو و چـشـمانو
 ته يې نور ز مـــــا د چـشـمانه راشه راشه
 ز ما د پير نـــــور به رهبر شي ستا تر نوره
 ستانور به شي رهبره تر سبـحـانه راشه راشه¹²⁴
 (دا) ستانـــــور ده و سيله ز ما وصال ته
 تـــــه همبش پـــــرخيل رب گرانه راشه
 مـــــحبت ديارا فضل تـــــردوه جهانه
 ته يې ز مـــــا د زړه ارمـــــانه راشه راشه
 په کامل صفت موصوف تـــــر کل عالم يې
 باطن نـــــور ظاهـــــر انسانه راشه راشه
 ستا امت هـــــمبشه فـــــخر په تا کاندې
 تـــــه ســـــرداريې دنيا نه راشه راشه
 ډېر دي قـــــدر هم حرمت پر خيل خالق ده
 کـــــامل ميره دخـــــو بانه راشه راشه
 کمينه امتي ســـــتايم پاک رســـــوله
 زه (امير محمد) ســـــتا د غلامانه راشه راشه

¹²³ زې = زه يې

¹²⁴ دغه بيت درې ځېې زيات دئ. (هوتک)

د ملا امیر دیوان

عشق سړسري نه ده چي له سره دي بدرشي
 محبت عارضي نه ده چي له زړه خخه بدرشي
 بيان د عشق کومه و سالک ته يې بنيمه
 مشتق له عشقيه دئ چي پيچان پر بل شجرشي
 عشقيه مي هغه شی ده چي غالب شي پر گياه
 ذات د گياه ورک شي عشقيه مي پراظهرشي
 مثال د مومن داده که انصاف لري منصفه
 که عشق باندې غالب شي تر گياه (بې) حال بترشي
 عشق ده په دوه قسمه ته يې زده کړه اې سالکه
 يومي رحمني بل شيطاني که دي باورشي
 شيطاني هغه ته وايي چي نقصان د شريعت وي
 ناري تجلې ويني په غلط مي گاوو خرشي
 رحمني هغه ته وايي چي پر شرع مستقيم وي
 شوارق به دانوار فيوضات باندې مطرشي
 تمیز د دې دوو گران دئ د خطر خای يې دغه ده
 سالم به ترتېر بري هغه خوک چي بختورشي
 زه (ملا امير) فقير يم په بيتو کوم بيانونه
 محتاج زه دو عايم که پر ماد خداي نظرشي

بد بخته زمانه شو له طاعته غافلان دي
 ودين ته يې شا کړې په دنيا پسې روان دي
 بيدار شئ مومنان لوی سفر لري په مخه
 نکير منکر به در شي سوال جواب يې په ايمان دي
 کامل که دي ايمان و هيڅ دي وېره خطر نشته

¹²⁵ عشق پيچان يوراز گياه ده، چي پر نور وگلانور اتاوېري.

دملا اميرديوان

راووزه ونيکۍ ته بد عمل دي دځان زيان دي
 فهم وکه (اي) مومنه عاقبت دادنيا پاته
 محصل دهرچا مرگ دي ځني پاته يتيمان دي
 سپين زړه دي تورېري گناهونه دي ډېرېري
 صيقل (بي) اسم ذات ده شريعت که پراوراندې
 پنځه روځي ژوندون دي عاقبت به روانېرو
 زاړه (ملا اميره) نفس شيطان دي دبنمنان دي

¹²⁶ يوه درخته يې نهال کړه په قدرت کښي
 خلورنباخ (بي) ورپيدا کړه په زينت کښي
 هر (يو) نباخ له گوناگون مېوې څخه پرده
 زاغان ځني محروم بلبان گله په وصلت کښي
 بلبان چي همېشه پرگل مين ملامت نه دي
 معطريې دل و جـ ا ن په حقيقت کښي
 چي بلبل غـ و ندي صادق په مينه نه شي
 دامشکل ده چي به گـ ل شي په جنت کښي
 ساکنان دهغي درختي هغه څوک دي
 چي ترسرو ترمال تېرشي په محبت کښي
 مـ ثـ ا ل ددرختي ذات دپاک حبيب ده
 چاياران يې خلـ و رنباخه په قربت کښي
 بلبان مي عـ ا شقان دخداي دوستان دي
 رب ورکړې خـ و شحالي په آخرت کښي
 زاغان مي کافـ و ران منکرالحق دي
 محرومي شـ و له ورپېښه په خلقت کښي
 پـ ه اول کښي مي ابيات مـ غلق ويلي

¹²⁶ داغزل په اصل کي د (نښ) په ردیف کي وه.

د ملا امیر دیوان

په آخريې معنی گوره په وضحت¹²⁷ کښي
 ربه سرو مال قـربان زما تر نبي کړې
 (ملا امير) غريب غلام تل په خدمت کښي
 عاشقان ديار جـفا پرو فـابولي
 (ملا امير) فقير مغموم ده په هجرت کښي

د خپل اشنای ديدن له تلمه په تلوار...
 زه خبر نه وم چي په مخه رقيبـان راځي
 ديار دغم گـردو غبار زما پر ځان راځي
 ديار له عشقه مي خـوناب نن تر چشمان راځي
 (را) ميسريه وصال نه شي بې ژړا عالمه
 د فراق اوښکي مي بهېږي پر گربوان راځي
 دا دنيا که همگي گل وگلـزار شي
 عـاقبت به شي فـنا دمرگ خزان راځي
 څه دغم ژوندون يې زما په قسمت را کړ
 بې له ياره د عشق دود مي تـردهان راځي
 زما په اوښکـو هېڅ اثر پر جانان نه شي
 زما پر حال نن په ژړا زمين اسمان راځي
 سرگـردان وپايدوان پـردا دنيا يمه
 ترک به نه کړم ستا طلب که هر خـوږيان راځي
 د جنت تـر گلـو زياتي تـماشه ده
 چي مستغرق شم ديار فيض لکه باران راځي
 که وفانه کړې نن دژوند رـمق باقي ده
 او که نه وي (ملا امير) غـريب گريان راځي

¹²⁷ وضحت = وضاحت ، څرگندتيا

دملاميرديوان

ستا جـ فاده همېشه مـ اژ پوي
رقيبـان پـه نصيحت مـا خندوي
زه حيران يـم چي ژړا کـړم که خندا کړم
نه پـوهېږم چي يار زـمـا خه خوښوي
د جـرس له حـاله حال زما معلوم شو
تـرخندا زـمـا ژړا يـا رـا قبلوي
دادنـيـا د ژړا خـا يـ چي بېغم نه شې
ستا ژړا لـره اجـرت يار درکوي
دا جـرت حساب مي خپله زندگي ده
عـاقبت د صـورت حجاب پاره کوي
دمحـشـر پـه روخ بـه نـيک و بدنکاره شي
دانا يـان مي نـيک پـه بدنه بدلوي
آئـينه د زړه صفا کـړه له هـر زنگه
(ملا اميره) خدای رحـمان ده رحم کوي

عـاشقان دي بيماران پـه زړه زخمي
د ديدن زکات غـواړي پـه مسکيني
هيڅ حـاجت يې د دنيا په چاره نه وي
نه پـه کاريې وي جنت غلمان حوري
د خپل يار ديدن يې خوښ تر دوه جهان وي
قاسم کـړی بـه قـسمت دئ ازلي
د توحيد د باغ مي هـر عـاشق بلبل ده
ودې باغ تـه بل مـرغه لار نه لري
د گـلانـوسـيل بي بـهاره نشته
د ديدار روخ لـوی بـهاره کاملې
په نصيب دي بـنه ديدار په لـوی بهار شه

د ملا امیر دیوان

(ملا امیره) جنت پر پرده د دیار شه محبتی¹²⁸

**

*

*

*

*

¹²⁸ تردې غزلي وروسته دنسخې په پای کې د (زمامقصود) رکاب راغلی دی خو نسخه پرمه دې ځای نیمګړې ده اوزه نه پوهېږم چې څو پانې به یې لوبدلې وي (م. هوتک).

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library